

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

**Aquesta transcripció està pendent de
verificació i correcció. Pot contenir, doncs,
errades de fidelitat i incorreccions
lingüístiques i no es pot considerar
com una publicació oficial**

Sessió núm. 14 / CIF / 27.10.2025

Doc. Q:\D18\R440Transcripcio\CIF\14CIF\

Fitxer 14CIF1

XV legislatura · primer període · sèrie C · número ****

Comissió d'Igualtat i Feminisme

Sessió 14, dilluns 27 d'octubre de 2025

Presidència de la I. Sra. Sabrin Araibi Marachi

Sessió 14 de la CIF

La sessió de la Comissió d'Igualtat i Feminisme (CIF) s'obre a ****. Presideix Sabrin Araibi Marachi, acompanyada de la vicepresidenta, Ennatu Domingo i Soler, i de la secretària, Lorena Roldán Suárez. Assisteix la Mesa la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Hi són presents [Ernesto Carrión Sablich](#), [Elena Díaz Torrevejano](#), [Lídia Ferré Ferré](#) i [Jordi Riba Colom](#), pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; [Laura Martínez Portell](#), [Carme Renedo i Puig](#) i [Ariadna Urroz Segura](#), pel G. P. de Junts; [Montse Bergés i Saura](#), [Raquel Sans Guerra](#) i [Tània Verge Mestre](#), pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; [M. Belén Pajares Ribas](#), pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; [Júlia Calvet Puig](#), pel G. P. de VOX en Cataluña; [Susanna Segovia Sánchez](#), pel G. P. Comuns; [Maria Pilar Castillejo Medina](#), pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i [Sílvia Orriols Serra](#), pel G. Mixt[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença d'una representació de l'entitat Creación Positiva davant la Comissió d'Igualtat i Feminisme per a informar sobre la prevenció de les violències masclistes (tram. 357-00213/15).

2. Compareixença d'una representació de l'associació Dones amb Empenta davant la Comissió d'Igualtat i Feminisme per a informar sobre la prevenció de les violències masclistes (tram. 357-00215/15).
3. Compareixença d'una representació de Vira Cooperativa davant la Comissió d'Igualtat i Feminisme per a informar sobre la prevenció de les violències masclistes (tram. 357-00216/15).
4. Compareixença d'una representació de l'associació Lika davant la Comissió d'Igualtat i Feminisme per a informar sobre la prevenció de les violències masclistes (tram. 357-00219/15).
5. Compareixença d'una representació del Col·lectiu Punt 6 davant la Comissió d'Igualtat i Feminisme per a informar sobre la prevenció de les violències masclistes (tram. 357-00214/15).
6. Compareixença d'una representació de l'associació Conexus davant la Comissió d'Igualtat i Feminisme per a informar sobre la prevenció de les violències masclistes (tram. 357-00217/15).
7. Compareixença d'una representació de l'Observatori Noctàmbules davant la Comissió d'Igualtat i Feminisme per a informar sobre la prevenció de les violències masclistes (tram. 357-00218/15).

La vicepresidenta

Bona tarda. Com que tenim una sessió llarga, ja anirem començant. *(Pausa llarga.)*
Bé, com he dit, bona tarda. Començarem la sessió i comencem per si algú té alguna substitució a fer, ens informeu...

Júlia Calvet Puig

Sí, bé, més que res per comunicar, que ja s'ha fet al Registre, però que a partir d'ara seré jo la portaveu en aquesta comissió i substituiré la meva companya, Mónica Lora.

La vicepresidenta

Diputada Júlia Calvet substitueix la Mónica Lora, de VOX.

Gràcies, diputada. Sí, substitució?

Lídia Ferré Ferré

Sí, de part del partit del PSC i Units per Avançar, la diputada Elena Díaz pel diputat Guillem Mateo.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada.

Compareixences

357-00213/15, 357-00215/15, 357-00216/15 i 357-00219/15

Llavors, per la sessió d'avui tenim vuit compareixences que les dividirem en dos blocs, de set compareixences, perdoneu, i les dividirem en dos blocs. El primer bloc tindrà quatre compareixents i el següent tres. I ara deixarem entrar la primera compareixença d'una representació de l'entitat Creación Positiva davant de la nostra comissió per exposar sobre la prevenció de les violències masclistes. Tindrem la primera compareixença d'una representació de l'entitat creació positiva per informar sobre la prevenció de les violències masclistes.

(Pausa.)

Doncs tindrem la primera compareixença d'una representació de l'entitat Creación Positiva, per informar sobre la prevenció de les violències masclistes. Tindrem la següent, que ens acompanyarà la senyora Montserrat Pineda, que és la coordinadora. També tindrem..., *(Veus de fons.)* És que clar..., i també tindrem la representació de l'Associació Dones amb Empenta, que ens informaran també sobre la prevenció de les violències masclistes i ens acompanya la senyora Nati Veraguas Aguilera i també la representació de Vira Cooperativa, també per exposar i informar sobre la prevenció de les violències masclistes i ens acompanyarà la senyora Anna Carreras Port, i finalment l'associació Lika, que també ens exposaran per informar sobre la prevenció de les violències masclistes i ens acompanyarà la senyora Yolanda Bardina Martín.

Les compareixences tindran deu minuts cadascuna i els grups de torn tindreu tres minuts per exposar les preguntes i hi haurà una altra ronda de resposta de set a deu minuts màxim per poder donar resposta a totes les preguntes que s'hagin fet.

Quan estigueu preparades, comencem. Començarem per la primera intervenció. La senyora Montserrat Pineda té la paraula.

Montserrat Pineda Lorenzo (coordinadora Creació Positiva)

Moltíssimes gràcies. Torna a ser un orgull estar amb totes vosaltres i poder explicar algunes reflexions entorn de la prevenció, en aquest cas, de les violències masclistes. Faré referència..., algunes de vosaltres em vau escoltar en tot el procés de les compareixences que van estar associades a la reforma de la llei i, de fet, algunes de les qüestions que avui portaré en aquesta comissió tenen a veure precisament amb aquella compareixença, perquè vaig posar en rellevància la importància de poder parlar de la prevenció des d'un altre marc i la importància que la llei recollís de forma actualitzada algunes qüestions que són claus per fer realment aquell marc que parla la nostra llei, que és garantir els drets de les dones a erradicar les violències masclistes.

I de vegades passa desapercbut i crec que ha passat desapercbut molt de temps que, quan estem parlant de prevenció estem parlant dels eixos principals que tenim en el nostre país, en el nostre entorn, en la nostra comunitat, en el nostre marc legislatiu per fer front, precisament, a les violències masclistes. Tant la Cedaw, com Istanbul, com altres organismes multilaterals però també la nostra llei, el protocol marc de diligència deguda tot l'entramat de marcs fins i tot el Pacte espanyol per les violències de gènere, són marcs que ens estan assenyalant la importància de redefinir les polítiques públiques de prevenció.

I en aquesta redefinició de polítiques públiques de prevenció, crec que ja us ho vaig assenyalar i avui puc tindre la possibilitat d'aterrar algunes idees, que quan estem parlant de prevenció necessitem que sigui considerada una política de primer nivell, tant en el marc, en el propi marc, com en el desenvolupament d'aquesta idea, d'aquest marc. I això implica necessàriament que el marc de la diligència deguda es porti a terme en les polítiques públiques de prevenció. I això és important i no és baladí, perquè això necessàriament implica un reconeixement institucional i

legislatiu, per això la proposta de la modificació de la llei entorn a les violències no només en el tema del preàmbul sinó també en les actuacions que requereixen.

Això també significa en aquest reconeixement institucional i legislatiu, evidentment la modificació de la llei, però també el plantejament institucional que la prevenció ha de ser una política pública de primer nivell. És cert que a la direcció general actual hi ha una subdirecció que treballa entorn d'aquest marc, però això s'hauria de traslladar –sé que vostès tenen certa marge de les competències–, al món local, també.

Aquest reconeixement que és una política de primer nivell ha de ser garantida també amb un pressupost, un pressupost propi, les polítiques de prevenció han de tenir un pressupost propi. Un pressupost que necessitem necessàriament que sigui «rastreable», perdoneu per aquesta expressió o per aquesta manera d'expressar-ho, en tots els pressupostos dels diferents departaments. És molt important, perquè si no sembla que és una política de segon nivell quan no té categories assignades.

Si per exemple el protocol de serveis socials no té un apartat i no té unes mesures, per exemple, de formació, activitats concretes, desenvolupament, necessita aquest pressupost també i que pugui ser avaluable. En aquest sentit aquest finançament ha de ser evidentment sostenible. En el món local crec que és molt important aquest marc de treball conjunt entre les diferents administracions i jo crec que el Parlament juga un paper molt important en aquest sentit.

Aquesta comissió és imprescindible, que tingui aquesta perspectiva, perquè és important que ho sigui a través de les subvencions que es van fer en l'anterior legislatura, dirigida a generar política pública en base al llibre blanc del Pla nacional de prevenció de les violències masclistes, que són les eines que actualment són vigents a Catalunya. o a través d'un acord marc alineat amb els diferents departaments, que puguin portar a terme precisament aquest ser primer nivell, perquè sinó, d'alguna manera estem no solament descafeïnant, sinó que també ens estem enganyant.

Però també les entitats. Les companyes estic segura que posaran en evidència el treball que realitzem les entitats, que som, formem part d'aquest primer nivell i que evidentment quan estem treballant en el marc de la prevenció estem molt

precaritzades, precisament perquè aquest marc de precarització té a veure amb el no reconeixement que la tasca que realitzem de forma conjunta, de forma col·laborativa, de forma coproductores de la política pública ha de ser garantida en les millors condicions. I això necessàriament explica també la necessitat de generar espais institucionals en què nosaltres puguem seguir treballant aquesta coproducció.

Per exemple, Creació Positiva forma part del Consell Nacional de Dones de Catalunya i és representant, per exemple, dintre de la Comissió Nacional de Coordinació i Seguiment de les Violències Masclistes, de l'òrgan que té la Generalitat de Catalunya, forma part del grup de treball com a entitat membre, que aquí també la companya en forma part.

És cert que fa molt de temps que no s'està reunint perquè s'ha decidit que el pacte és el tema prioritari, però no ho podem deixar de banda. Ens preocupa aquesta perspectiva des de l'entitat, perquè aquest missatge que hem de donar també del treball conjunt s'ha de seguir visibilitzant, s'ha de seguir materialitzant. I ho dic perquè, per exemple, que nosaltres fem seguiment o fem acompanyament d'alguns protocols municipals de prevenció de violències masclistes o, perdoneu, protocols d'acompanyament i d'abordatge de les violències masclistes, la part de prevenció moltes vegades en els municipis està molt poc desenvolupada, no perquè no tinguin eines, sinó perquè moltes vegades no estan pròpiament alineades amb altres iniciatives que també s'estan fent.

Per tant, aquesta visió d'espais de governança són claus i per nosaltres en el treball quotidià que tenim, per nosaltres és un element molt important. Per què estic començant en aquesta banda de la institucionalització de les polítiques de prevenció? Perquè sinó, el que estem fent o el que puc seguir explicant són qüestions desarrelades, perquè l'arrel és precisament aquesta institucionalització, aquesta institucionalització d'aquestes polítiques que dota amb un nou marc.

I aquest nou marc té a veure amb la necessitat de poder establir mesures que tenen a veure amb aquesta interseccionalitat, que hem parlat que està en la nostra llei, que crec que s'ha d'aterrar de forma profunda quan estem parlant de racisme, quan estem parlant de classe social, quan estem parlant de discapacitat, quan estem parlant d'edat, d'edatisme, no solament amb les persones joves sinó també amb les

persones grans, hem de configurar que aquestes polítiques siguin realment interseccionals.

I per poder-ho fer hem de tindre els espais...

Fitxer 2

i hem de tindre els instruments necessaris. Alguns els tenim i cal portar-los a la pràctica, però alguns segurament no els tenim encara i necessitem espai per poder seguir configurant aquestes mesures. Mesures que tenen a veure, per exemple, amb la prevenció que es realitza als espais comunitaris.

Els punts lila són importantíssims, sempre ho han estat, fa molts anys que van estar. Des del moviment feminista es van impulsar, les institucions ho van entomar, però no ens podem quedar aquí, no ens podem quedar exclusivament amb els punts liles virtuals, no virtuals, amb caravanes, o sigui, no estic parlant de les formes, el que estic parlant és de la necessitat que això sigui integrat en aquesta perspectiva de canvi estructural. Perquè un element, quan estem parlant d'aquesta violència que és una violència estructural, estem parlant de la necessitat d'entendre la prevenció també a nivell estructural.

I una de les qüestions que estem trobant a Creación Positiva en el nostre quotidià, quan estem anant, per exemple, als territoris, seguim anant, elaborant protocols, falta precisament aquesta perspectiva, que té a veure precisament en què no hi ha directrius, o que hi ha una manca de directrius, de com millorar aquest tipus de polítiques. Si em permet, perquè jo crec que les companyes també parlaran d'altres elements, d'educació, que és imprescindible que es posi en valor el treball que realitzen i que realitzem les organitzacions no governamentals dintre del marc de l'educació, però si em permeteu, en el marc de l'educació sexual integral, per suposat, però sí que m'agradaria poder parlar d'un terme que no ha sortit, que no va sortir tampoc, o que no estic veient que estigui molt present, que és en l'àmbit laboral, tot el tema de l'assetjament en l'àmbit laboral.

Perquè tenim un marc que segueix sent un marc antic, i dic antic perquè està fins i tot ancorat a la llei del 2008, i jo crec que és un element imprescindible per poder

reflexionar sobre quina és la prevenció en aquest marc, perquè és un marc que està tan naturalitzades les violències que succeeixen dintre de l'àmbit empresarial, de les empreses, que moltes vegades no estan presents en el com hem d'afrontar-la, igual que la violència política, que hem estat veient i que des d'ací veiem en aquest Parlament de Catalunya, en totes les institucions, fins i tot en els nostres carrers.,

I, per tant, la crida de poder actuar en contra de les violències masclistes, polítiques, socials, comunitàries, sexuals, impliquen necessàriament aquest reconeixement, per tant també el reconeixement que es vehicula a través de les institucions, però també amb les grans aliances que quan estem parlant de necessitat concreta d'erradicar les violències masclistes, estem parlant de la garantia dels drets humans i per tant de la dignitat de les diputades, de les dones que pateixen les violències masclistes de les seves parelles, de les activistes i de qualsevol agent que vulgui un estat democràtic.

Perquè quan estem parlant de la vulneració dels nostres drets també estem parlant de la nostra capacitat de viure i de viure també en democràcia i en llibertat.

Gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies. Ara serà el torn de la senyora Nati Veraguas i Aguilera, directora de l'Associació Dones amb Empenta, que també tindrà deu minuts. Endavant...

Nati Veraguas i Aguilera (directora de Dones amb Empenta)

Primer de tot, moltes gràcies per haver-nos convidat a parlar als diputats i diputades sobre aquest eix tan important. La prevenció és com si es visualitzés com si fos la germaneta pobra de les violències masclistes i això va en contra de l'esperit de la llei, de la nostra llei catalana del 2008, de la reforma del 20 i em consta que de la reforma que estan tramitant ara ses senyories. I per què va en contra d'aquest esperit? Perquè la prevenció ho és tot. Perquè ens imaginem la prevenció com fer uns tallers a l'institut o fer una campanya institucional amb uns eslògans els 25 de novembre i no és així.

Hi ha violències masclistes perquè la societat ho continua permetent, perquè hi ha un imaginari que això és possible. Jo els explico, senyories, que a part de ser de

Dones amb Empenta vaig exercir la meva professió que és ser advocada. Quan es va fer la reforma del 2004 a la llei estatal, jo estava al torn d'ofici i els senyors que eren detinguts per exercir violència de gènere, que és amb la terminologia estatal, eren uns delinqüents que confessaven davant del jutge o la jutgessa en aquest sentit deien, «clar que li he picat, és que em posa molt nerviós.»

Que una persona..., al cap d'uns mesos ja no ho van fer, ja van entendre que no era una bona pràctica i van començar a fer, com totes les persones detingudes, que deien una versió ics dels fets, però al començament ells reconeixien els fets davant, és a dir, declarant davant de la judicatura perquè per ells no era res mal fet, era correcte, formava part de les seves atribucions. Hem de sortir del marc de pensament que les violències masclistes són fets individuals, de persones individuals i de famílies individuals, no és cert, és estructural, és col·lectiu.

Per tant, la prevenció que canvia els marcs col·lectius, que ens dona un missatge col·lectiu que això no és permès, és el que permetrà que canviïn i que deixem de visualitzar com la necessitat d'abordar persones concretes i famílies concretes, perquè les violències masclistes són estructurals. I Dones amb Empenta, que portem..., l'any que ve fem trenta anys de bagatge, hem estat molt en l'atenció. I els puc assegurar que de la meva experiència dirigint serveis i atenent víctimes, tant dones com a adolescents, com a criatures, el que veiem és que també la comunitat és imprescindible, que podem donar molts recursos i podem obrir més serveis, però alhora també hem d'empoderar les comunitats.

Perquè no només pot haver l'acompanyament professional, sinó també es necessita una xarxa humana, una xarxa social, una xarxa comunitària, que la persona que ha sigut víctima de violències masclistes li digui que allò que ha passat no és correcte, que hi estem col·lectivament tots en contra. La paraula resiliència és això, és les xarxes comunitàries que sostenen davant d'un fet traumàtic. A més, els estudis diuen que com més xarxa hi ha, com més suport de la comunitat, menys fet traumàtic. Per tant, la prevenció l'hem de veure des d'aquell lloc més ampli, més gran. És un missatge col·lectiu que no permetrem això. I que volem societats no només lliures de violència, sinó construïdes des de l'afecte, des de les relacions igualitàries, des de les relacions amoroses, en què tothom pot desenvolupar una vida plena.

I les dones, les nenes i els adolescents no han de ser sotmeses a cap situació de violència masclista. Els hem de poder dir a les nostres noies que poden sortir al carrer, que per això hi ha els punts liles que molt bé ha dit la meva companya. És que notà, a vegades, en l'atenció concreta d'un punt lila, és el missatge col·lectiu que en un espai d'oci no permetrem que les nostres nenes continuïn amb por. Perquè no sé, senyories, però no ho sé, jo encara, als meus cinquanta-tres anys, si torno a un pàrquing de nit, faig com si truqués per telèfon amb algú invisible. Perquè fa por tornar. I aquest terror sexual amb què estan totes socialitzades continua passant. Per això la prevenció no pot ser una cosa residual, sinó que és una cosa bàsica, fonamental per transformar les violències masclistes. Perquè, si no, la resta queda coixa. És com si només poséssim una tireta però no busquéssim la causa. I sense anar a les causes no pararem de posar més tiretes i més tiretes. Amb aquesta reflexió, donant-li a la prevenció la importància que cal, què vol dir? Doncs que, lògicament, s'ha de demanar que tingui mesures, que tingui planificació, que tingui estructura, que tingui pressupost, que tingui seguiment.

I ara aquí ve un altre eix, que és el de l'avaluació. Perquè ara en diran, oh, no funcionen, continuen havent víctimes, o clar, el patriarcat és un sistema mil·lenari. Nosaltres només li estem fent pessigolletes. És a dir, clar que han canviat moltes coses. La meva mare, per exemple, no podia tindre propietats. Quan es va casar, el meu pare l'havia d'autoritzar per sortir del país. Jo, amb els meus trenta anys de bagatge professional, he vist un canvi abismal. Nosaltres vam començar que no hi havia recursos i anàvem amunt i avall, i la gent pensava que estàvem boges, i ara hi ha una xarxa, hi ha un discurs. Clar que en trenta anys hi ha un canvi abismal, però el patriarcat és un sistema de dominació molt difícil.

I, per tant, les dones que hem estat socialitzades amb discursos més feministes, més progressistes, encara, quan ens relacionem amb les nostres parelles, es reproduïxen estereotips, es reproduïxen maneres d'estar, de sentir i relacionar-nos, absolutament patriarcals, i que acabem exercint violència. Per tant, també hem de pensar en noves masculinitats, en donar espais als nois joves per pensar, per fer eròtic el bon tracte. És a dir, perquè no ens agradin els *malillos*, ens agradi el bon noi, perquè el pagafantes és el noi, ja ho sé, perdoni la utilització, eh?, però per

construir nous imaginaris en què el bon tracte sigui el que nosaltres apostem, el que ens sedueix i el que volem.

Per això la prevenció, per favor, senyories, han d'imaginar-la, i hem d'exigir que es faci des d'un lloc ampli, perquè és la base, i no només és el tema de l'educació, que també és importantíssim, i suposo que les companyes potser ho diran, és tot l'àmbit comunitari, és tot el missatge que enviem, és pensar a més a més que col·lectivament estem enviant un missatge que aquesta societat no permetrà que això continuï, i aquest és l'esperit de la llei catalana que fa molts anys que tenim i que ara hauríem de continuar plasmant.

Però tinguin present, senyories, que això no és un esprint, això és una maratón, ens hem de preparar per una maratón, i per tant l'avaluació potser a vegades tens la sensació que vas abocant recursos i que les coses no canvien. No, les coses canvien, però necessitem molt de temps, potser necessitem unes quantes generacions per veure que tot canvia, però no podem afuixar ni un sol moment, perquè mentrestant hi ha persones que pateixen i hi ha situacions de violència masclista constant.

Alhora, ara diran, i què podem fer? És a dir, s'ha d'exigir com a política pública donar suport a les entitats, donar suport als ens locals, però també pensar en polítiques de prevenció com a país, és a dir, que no vagi un municipi fent una cosa i una altra, sinó que hi hagi com unes directrius, i per tant està bé que hi hagi una política pública i ara que estan pactant el pacte català, que la prevenció tingui la importància que ha de tenir.

Alhora, s'han de desenvolupar eines perquè les persones professionals puguin dur a terme la tasca amb qualitat, i per tant cal continuar desenvolupant el protocol marc i eines que han quedat pendents. Que ja vaig vindre, no sé si recorden a algunes de ses senyories, que vaig venir a explicar-los allò del capítol de protecció de dades, l'important que és tindre el capítol de protecció de dades, ens falta també una eina de valoració de risc amb els adolescents. L'Ajuntament d'Igualada va..., ai, d'Igualada, perdoni, de Barcelona, (*L'oradora riu.*) va fer una eina molt interessant, que és l'RVD, però només serveix per a parelles..., violència en l'àmbit de la parella i, a més a més, en persones ja adultes.

Per tant, què ens passa? Que les violències en persones molt adolescents no hi ha valoració del risc. Alhora, també cal insistir en els circuits i en la formació a professionals. I Dones amb Empenta, que som una entitat que fa formació, els hi puc assegurar que encara, és a dir, a vegades anem a fer formacions i penso, ai, això és molt bàsic, que això no cal que ho expliquem. Doncs no, acabem explicant el bàsic. Les persones professionals, cal insistir, cal insistir, després hem d'anar aplicant tot el tema dels circuits i el treball en xarxa com una bona praxis. Entendre que tots els serveis són necessaris, que tots els professionals ens hem d'interrelacionar i que també hem de tindre present tota la part comunitària.

I que, per tant, enfortir les xarxes comunitàries i les xarxes de suport, perquè després la persona víctima necessita unes persones que l'acullin, que l'acompanyin, que la recullin, perquè hi ha una limitació en allò professional, però no hi ha una limitació en l'humà. Per tant, també hem de tindre present totes aquestes xarxes socials. En tot això, espero que els hagi quedat clar la importància de, per favor, si només que tinguin clar que el missatge és que la prevenció no és la germaneta pobra, no és la Maria de les assignatures de l'Institut, sinó que és un eix importantíssim, eix transversal.

Com diu el protocol marc, la prevenció ha de ser comunitària i després també hi ha la prevenció en el cas concret. I les dues s'interrelacionen i estan profundament relacionades. Per tant, cal dotar política pública, cal dotar pressupost i s'ha de donar la importància que mereix a la prevenció.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, senyora Veraguas. Ara passarem al torn de la presidenta de Vira Cooperativa. Senyora Anna Carreras, és el seu torn.

Anna Carreras Port (sòcia Vira Cooperativa)

Moltes gràcies. Bueno, Vira som una cooperativa i no hi ha presidenta, som sòcies. Intentem treballar de manera horitzontal. Jo m'he escrit junt amb les companyes, perquè portem quinze anys treballant en aquest àmbit i deu minuts imaginareu que és un repte important a tot el que volem dir. Aleshores, això. Vira som una

cooperativa feminista que treballa en l'àmbit educatiu però també en política pública, una mica amb aquesta mirada comunitària que plantejàveu, però avui parlaré sobretot del que té a veure amb l'àmbit educatiu.

Com a cooperativa feminista és difícil sobreviure en aquest sistema capitalista i patriarcal, com us podeu imaginar. Avui hem vingut a parlar de prevenció de violències i no de les situacions precàries de les entitats, però aprofito l'altaveu per anomenar-ho. En part, les condicions precaritzades tenen a veure amb la importància que se li dona a aquest sector. I llavors simplement volem posar en relleu com aquestes condicions ens precaritzen, ens fan patir per l'existència de les pròpies cooperatives i el fet d'externalitzar quelcom tan central, com deien les companyes, creiem que és una cosa que s'hauria de repensar i com a mínim ser conscients del sector públic, en les condicions en què treballem les persones que ens hi deixem la pell.

Per fer...

Fitxer 3

front a això i fer-nos fortes a Vira formem part de dues xarxes. Una és l'Eixam, un conjunt d'entitats que treballen en l'àmbit de les prevencions i la Insòlita, que és una xarxa de cooperació feminista. No estem soles, intentem fer-nos fortes i entenem que, tot i que el sistema ens vol fer competir, intentem cooperar i trencar una mica les lògiques. Seria interessant, de fet, poder fer un dia una sessió per poder parlar d'aquestes condicions precàries.

Però avui hem vingut a parlar de prevenció de violències masclistes. A mi ja em fa difícil estar aquí connectant a totes les violències que en paral·lel s'estan produint quan estem aquí unes quantes persones intentant decidir sobre quelcom molt complexa i molt dur, i llavors simplement volia posar un punt d'emoció en el que està passant.

Fa temps ja va quedar clar, com deien les companyes, amb la llei del 2008 i la modificació del 2020 que la part estructural era superimportant i llavors la sentia i pensava, però és que això hauria de ser molt obvi i com les polítiques haurien d'estar

treballant des d'aquí, i em sento una mica pesada insistint en això. Però intentaré anar ràpid, tot i que són moltes coses.

Com a cooperatives que treballem en aquest àmbit creiem que les escoles i els instituts són espais superimportants, en els quals podem treballar perquè hi ha la majoria de gent que passa pel sistema públic i som molt defensores de l'escola pública. Aquí creiem que és important anar a l'arrel. Aquestes estructures que dèiem que d'alguna manera sustenten el procés de socialització en el qual les persones ens construïm i són aquestes normes socials de gènere que, dia rere dia, ens anem menjant i ens van conformant.

Aleshores, cal treballar de prop en tota aquesta socialització, cal que aquesta perspectiva sigui antiracista, anticapacitista, que incorpori la crítica a les pressions estètiques i a la grassofòbia, perquè el que no volem és prevenir unes violències i exercir-ne d'altres. Cal que tingui perspectiva l'LGBTI, perquè no podem desarticular la masculinitat hegemònica sense qüestionar l'homofòbia, que és un dels seus pilars.

Cal que incorpori l'educació sexual integral des de la perspectiva del plaer, la descoberta, l'autoconeixement i no des de l'imaginari del terror sexual i de la por que revictimitza qui pateix la violència i deixa enrere aquesta perspectiva estructural. Estic dient coses molt bàsiques que en principi hi haurien d'estar sobre la taula però les recordo perquè crec que no hi són. Entenem la coeducació o la pedagogia crítica feminista com el primer esglaió de prevenció de violències. Prevenció que passa per responsabilitzar-nos individualment i definir estratègies col·lectives.

Aquesta prevenció passa per entendre el que ens passa. Vivim en un món, com deien les companyes, on hem normalitzat viure amb aquesta violència i aquí és on hem d'incidir. Fa un temps –us explico una anècdota personal perquè m'entengueu–, vaig sentir una notícia de les que sentim habitualment a la tele, on deien que una dona havia estat assassinada, però també ho havia estat el seu fill. La meva sorpresa va ser pensar hòstia, i també el fill? Per mi això és greu, perquè quasi ni em vaig immutar del fet que una dona havia estat assassinada i ara, quan ho dic, se'm fa difícil, perquè em connecta amb aquesta pell gruixuda amb la que ens estem construint per sobreviure en aquest sistema tan i tan violent.

I aquí és on crec que és important que treballem, perquè creiem fortament en el potencial de les persones adultes que acompanyen criatures joves i adolescents, ja sigui des de l'àmbit privat, com a mares, pares, adultes de referència, amigues o tietes, com també l'àmbit professional, mestres, professores, orientadores, tècniques a barri, casals, educadores de lleure... Des de Vira portem més de quinze anys anant per escoles i instituts. Hem vist situacions precioses que no oblidarem, però també hem vist situacions molt difícils i molt doloroses, que ens recorden el perquè hem de seguir treballant dia rere dia.

Veiem una segregació entre criatures que espanta, i també aquesta vegades té a veure amb el racisme o amb altres eixos de desigualtat. Veiem uns nivells de violència verbal, com els de quan nosaltres érem petites. L'insult de *gorda*, *maricón*, *marimacho* o *puta* segueixen estant a l'ordre del dia. L'últim que es mogui és gai. És una de les formes amb les que la LGTBI-fòbia s'expressa. Encara hem d'escoltar les persones que diuen que avui dia no hi ha problemes en ser gai o lesbiana, que diu que això només són bromes.

Qui diu això ho fa des del privilegi de la norma, o de qui no ha rebut mai aquest insult, o qui no reconeix la gran força que tenen aquests comentaris, que són amenaces clares perquè ningú se surti de la norma, i que tenen per objectiu mantenir el privilegi d'unes persones que estan al centre i perpetuar les violències de les que estem als marges. A les escoles veiem molta violència estructural del sistema on vivim. La nena tímida i de veu molt fluixa a qui se li recrimini que parli més alt, quan el que han de fer la resta és callar i escoltar-la.

El noi amb ploma que fa de mirall a la resta i atempta les seves masculinitats. La noia «marimatxo» que amb la seva força i lideratge trenca el mandat de la feminitat. Aquell noi o noia «gorda» que per sobreviure diuen que la broma no li afecta. Aquelles criatures poc normatives que passegen pels marges al pati i passen tan desapercebudes perquè no conflictuen. Els nois de famílies migrades que sobreviuen com poden al racisme estructural. No podem mirar cap a una altra banda. Aquesta canalla i jovent tenen dret a viure una escolarització sense violències.

A les escoles i instituts veiem també uns edificis o uns barracons amb uns lavabos on cap persona adulta s'atreveiria a entrar. Hem vist criatures que no s'atreveixen a

vestir-se als vestuaris perquè no se senten còmodes. I no estem parlant només de criatures trans o que estan explorant el gènere. Tot això sense entrar en profunditat a parlar de les condicions materials, ambientals i estructurals amb què han de conviure les criatures joves.

No volem quedar callades davant de tot això i les institucions i les responsables polítiques necessitem que us feu vostra aquesta lluita pel dret a existir. No demanem res més, simplement el dret a existir, a no desitjar deixar de viure, a no morir en l'intent de ser qui una és. Des d'entitats com la nostra treballem perquè la infància i l'adolescència puguin sentir-se validades, valorades i reconegudes. Necessitem construir escoles i instituts i la resta d'equipaments de la ciutat que siguin espais segurs.

I això passa per crear espais de formació i revisió personal i definició de propostes col·lectives per repensar les pràctiques quotidianes. Necessitem formacions on les persones facin un procés i puguin experimentar de manera crítica, aterrar els conceptes, posin el cos i vivencin les violències i els privilegis, per des d'aquí posicionar-se com agents de canvi. Els webinars de les formacions que a vegades reben, de cinc-centes persones online, formen però no transformen.

Necessitem que les persones Cocobe deixin de sentir-se tan soles. Celebrem que fa dos cursos es creés aquesta figura, la de la referent de convivència, coeducació i benestar. Però assenyallem com aquesta s'ha buidat de contingut polític i la coeducació ha quedat amagada i oblidada entre la convivència i el benestar.

Quan parlem de coeducació estem parlant de desigualtats, d'equitat i de justícia social. Tot aquest paradigma s'ha perdut i necessitem recuperar-lo. Com pretenem que una única persona pugui canviar la cultura d'un centre amb anys i anys d'existència, amb claustres de trenta persones a primària, vuitanta a secundària?

Necessitem que hi hagi un grup de treball real, hores de formació i pressupost, que després que el claustre hagi rebut una formació amb profunditat, pugui definir un projecte coeducatiu de centre, que defineixi un pla i pugui ser avaluat. Les Cocobes necessiten un grup de treball que les acompanyi. No poden seguir tan soles.

No volem tallers bolet que cobreixen expedients, però que tenen un impacte molt reduït. Volem construir una proposta pedagògica feminista als claustres, que puguin

treballar perquè infants, adolescents i joves siguin agents de canvi, sense sobrerresponsabilitzar-los. Volem, tal com parlem amb les criatures quan fem formacions, que les escoles i els grups siguin espais segurs. Posem un exemple. Hi havia un grup de nens d'onze anys i dic nens perquè eren nens, on un va dir, «*el último es maricón*» i molts van riure. Jo vaig dir ei, prou amb això, a mi em fa mal.

I van dir ja, jo no he estat, i dic ja, però mentre una persona ho diu, la resta cal·leu i amb això sosteniu el riure i sosteniu la broma i manteniu la violència. Per tant, el que volem és crear escoles i treballar amb els claustres perquè això també passa amb les persones adultes, no només amb la gent jove i infants, perquè aquestes bromes deixin d'existir. I això és el que demanem als homes quan demanem que no siguin còmplices de les bromes, i també ho demanem a la resta de persones que som agents de canvi.

Volem fer projectes integrals de centre, on participa el professorat com a eix motor, però també participa la canalla i se senti seu el projecte. I també les famílies, l'equip d'educació de l'espai migdia, extraescolars, també les veïnes i els comerços de l'entorn. Volem unes escoles i ciutats que cuidin. Volem projectes de coeducació municipal, on participin tots els centres educatius, tots els centres esportius, totes les entitats. Volem ciutats feministes amb mesures clares de prevenció. Tot això no s'aconsegueix amb una persona referent de centre ni en un any, com deien les companyes. Portem milers i milers d'anys d'història i això no ho canviarem, però teniu una certa responsabilitat. Així, cal que les administracions busqueu solucions per aquest joc de les competències en què es troben els projectes de coeducació i prevenció.

La coeducació té a veure amb educació, però també amb feminismes. Necessitem una coordinació entre departaments i entre administracions, directrius clares de la Generalitat, que després els ens locals es puguin fer seves i portar a les escoles i centres educatius. Necessitem recursos perquè a les escoles veiem mestres i professores desbordades, desbordades per un sistema que violenta les criatures però les adultes també, que volen acompanyar la canalla de la millor manera però que senten que no poden, que no arriben a tot, que no tenen capacitat per prevenir i atendre tantes violències.

Nosaltres diem que si tinguéssim diners sabríem com fer-ho, però no som tan innocents i sabem que la política institucional no ha de ser gens fàcil. Però sí sabem quins aspectes bàsics haurien de ser puntals. La revisió de l'estructura que defineix organitzar els centres educatius i de totes les seves pràctiques. Somiem a imaginar escoles i instituts feministes, que treballin per la prevenció de dalt a baix, des de tot arreu, des de primera fins a última hora, des de l'entrada fins a l'últim racó de l'edifici, des del comunicat de benvinguda, passant per la festa de la Castanyada, fins al cartell que fomenta la lectura.

Que, per cert, és aquest cartell de la Generalitat, (*L'oradora mostra una imatge a la cambra.*) no sé si el coneixeu? (*Pausa.*) No el coneixeu? Doncs és un cartell del Departament d'Educació que fomenta la lectura. Primer, fa servir un llenguatge amb un mot col·lectiu, després segrega i després parla només de nens. I aquesta és la seva representació de la família, en la qual jo i la majoria de les meves amistats no ens hi sentim reconegudes. Llavors, volem escoles on totes les persones es puguin sentir-se vàlides i reconegudes. I aquesta, aquí només n'hi ha unes quantes. Per tant, cal que es repensin tots els elements de socialització.

I el que surt de la pròpia institució, que després amb les seves lleis diuen que han de ser diferents, d'acord?

La vicepresidenta

Perdona, senyora Carreras, t'hauré d'interrompre perquè...

Anna Carreras Port (sòcia Vira Cooperativa)

Sí, puc dir l'última frase?

La vicepresidenta

Després hi ha tot un torn de rèplica...

Anna Carreras Port (sòcia Vira Cooperativa)

D'acord, moltes gràcies, acabo. Simplement, agrair a la comissió que ens hagueu convidat per tenir aquest espai i us demanem que sigueu responsables amb els vostres llocs de treball.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies. Doncs ara tancarem aquest torn d'exposició amb el torn de la Iolanda Bardina i Martín, membre de l'associació Lika. Quan vostè vulgui.

Iolanda Bardina i Martín (membre associació Lika)

Moltes gràcies a la comissió per l'oportunitat de ser aquí, per la confiança i per tenir-nos en compte. Tenim pocs espais on podem dir les nostres experiències, fer sentir la nostra veu i més algunes entitats locals i petites com és la nostra. Per tant, s'agraeix moltíssim i també poder escoltar les companyes amb les nostres reivindicacions.

Per qui no ens conegui, Lika som una entitat feminista sense ànim de lucre de les Terres de Lleida. Som conscients que tota violència requereix d'accions comunitàries, com molt bé han dit també les meves companyes, per aquest motiu ja fa uns quinze anys que treballem en aquest àmbit. Bàsicament fem projectes i activitats de coeducació en perspectiva de gènere, donem assessorament, orientacions també en l'àmbit d'igualtat i de violències masclistes, tant a estudiantat com a professorat, a altres agents educatius que ens contacten.

Duem a terme accions comunitàries de sensibilització i denúncia en xarxa també amb altres entitats del territori i de plataformes en les que formem part i fem ciència política participant en espais formals per l'impuls i desenvolupament de polítiques públiques. El nostre equip està format en l'enfocament de gènere i drets humans i la nostra finalitat última és l'eradicació de les violències masclistes per construir una societat equitativa.

Per respondre a la petició de comparèixer avui faré la meua intervenció com en dos blocs per transmetre'ls unes consideracions envers el que per a nosaltres és la principal eina per a l'erradicació de les violències masclistes, que és la coeducació o educació feminista i les condicions en les que s'ha de poder desenvolupar aquesta.

Començaré per fer unes consideracions reprenent algunes qüestions que ja estan en la Llei 5/2008 i després algunes reflexions sorgides de la nostra experiència. Com sabran, el capítol 4 de la llei regula l'actuació de les polítiques públiques en l'àmbit educatiu i preveu la coeducació com a element fonamental en la prevenció de la

violència masclista. L'article 3, per exemple, defineix prevenció i aquí el suggerim de tenir en compte el que preveu el protocol marc per a una intervenció amb diligència deguda en situacions de violències masclistes, on un dels tres eixos d'actuació és la prevenció.

Parlem de prevenció estructural, relligant-la també amb la reparació i de prevenció individual. No m'estendré perquè també els meus companys n'estan fent referència. En el seu articulat també veiem que la diligència deguda aplica també amb les obligacions de la sensibilització i la prevenció, i que el foment dels instruments de sensibilització i prevenció és un dels criteris d'actuació dels poders públics de Catalunya. Per tant, encara hi ha més arguments i més justificades està la sessió d'avui.

En l'article 12 es defineix la coeducació i aquí volem recordar i reclamar que es faci efectiva aquesta coeducació dins del currículum escolar, que no es perdi aquest objectiu i també instar-los a mencionar i reprendre en aquest procés de modificació de la llei el marc de l'educació sexual integral. Està reconegut internacionalment i esperem que es faci present en totes les etapes educatives, també així ho hem manifestat en aquest procés que està en marxa de consulta pública del model d'educació sexual. Perquè la coeducació sí que és preveu transversal i permanent, però considerem que ha de ser central perquè no quedi diluïda en aquesta transversalitat, a més a més.

Enllaçaré ara amb el segon torn de consideracions que els volem traslladar avui i començaré per recordar i reforçar la rellevància que té la coeducació, l'educació feminista, ja que per nosaltres aquesta educació no reproduïx desigualtats sinó que les qüestiona, no tolera el masclisme sinó que el desemmascara, no prepara per competir sinó per conviure i cooperar, ofereix una mirada crítica sobre el desig, el cos i les relacions, forma consciències, fa possibles futurs millors i trenca silencis.

I sí, això implica incomodar, perquè implica qüestionar privilegis,...

Fitxer 4

revisar pràctiques, canviar maneres de fer i això costa molt, tant per a les persones que ho hem d'implementar, com les persones que estan en responsabilitats polítiques, com les persones que ho han de rebre. I aquesta incomoditat és un risc, però precisament aquesta incomoditat és la que ens fa avançar, tant a nivell personal com col·lectiu.

En segon lloc, al llarg dels anys no parem de copsar a partir de les demandes que rebem, la necessitat d'intervenir en certs col·lectius, bàsicament joves i sobretot nois, últimament, i així ho veiem a les aules on entrem, als casals, a les associacions allí on anem a fer intervencions.

El context actual és molt diferent del context en què es va aprovar la llei el 2008. S'ha reduït la tolerància social vers les violències, s'està alçant la veu per part de les afectades, sobretot en violències sexuals. Trobem les xarxes de suport sorores i mobilització de grups feministes, però també és veritat que hi ha discursos reaccionaris, moviments molt ben organitzats que pretenen mantenir aquest statu quo patriarcal i misogin. Molta població masculina troba en aquests discursos les respostes al seu desconcert i ràbia, per tant, es fa urgent dedicar mesures específiques que ho abordin, tant des de la prevenció com des de l'atenció, també. Mesures noves, adaptades a aquesta realitat i que connectin amb aquests grups.

Per altra banda, considerem, com altres entitats i companyes ja s'ha dit, que les accions puntuals no són efectives. De fet, a Lika hem vist com s'ha reduït aquesta demanda en els dos últims anys i això ens ha empès a renovar-nos, a dissenyar i implementar projectes amb un major impacte real, però està clar que no ho podem fer soles. Cal que les polítiques ens emparin, que les polítiques ens donin suport i avancin positivament. Necessitem una cobertura territorial equitativa, descentralitzada i recursos i facilitar que les entitats de territori puguem treballar en el nostre context, ja que som les que coneixem les dinàmiques, les entitats, etcètera.

I també volem posar de manifest un gran obstacle que per a moltes entitats grans, petites, més o menys professionalitzades, com és la burocratització. Entenem perfectament que s'han de complir uns terminis i tràmits administratius, però sovint aquests no són compatibles amb la vida dels projectes i moltes vegades posen en perill la vida fins i tot de moltes entitats, tampoc ho volíem passar per alt.

En tercer i últim lloc, relacionat amb aquest darrer aspecte que mencionava, volíem recordar que per a dur a terme aquesta tasca transformadora cal dotar recursos suficients i estables les entitats, però també els centres educatius. Cal fer efectiva aquesta formació inicial i contínua en igualtat, especialitzada i adequada, i cal reconèixer la tasca de totes les professionals que cada dia sostenen la coeducació amb molt d'esforç, implicació i sovint sense prou suports o vivint amb moltes resistències dels seus companys i companyes, per això que dèiem que incomodava.

Un dels principis rectors del sistema educatiu català, com és la coeducació, no pot córrer el risc que depengui del codi postal on implementar-se, que es buidi de contingut, que es quedi en una declaració d'intencions o diluïda, amb l'excusa de la transversalitat, no ho podem permetre, hi ha moltes vides en joc.

I ja per finalitzar, i en resum, des de Lika instem a posar el feminisme en el centre de l'acció pública i els drets i les necessitats de les dones i de les persones més vulnerabilitzades per aquest sistema al centre de la llei, on la prevenció de les violències es fonamenti en una coeducació transformadora i en una educació sexual integral, on aquestes siguin centrals i no parcials, on siguin la norma i no l'excepció, i que es gaudeixin i no es pateixin per mancances, bloquejos o atacs.

Erradicar les violències és un repte col·lectiu i és una necessitat urgent que requereix coratge, compromís i recursos adequats. Celebrem la voluntat de millorar la llei del 2008, una llei que en el seu moment ja va ser pionera i que ha anat incorporant importants millors, sobretot l'any 2020, i esperem que el resultat d'aquest procés esdevingui un èxit i que tingui una aplicació positiva.

Quedarem atentes als seus avenços. Per la nostra part seguirem educant per transformar, per viure i relacionar-nos en igualtat i per estimar de forma sana.

Gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, senyora Bardina. Ara passarem al torn dels grups parlamentaris. Tenen tres minuts per fer les preguntes i començarem pel grup parlamentari proposant i anirem..., seguirem el criteri de major a menor, acabant amb el grup al govern. Per

tant, començarem pel Grup d'Esquerra Republicana i té la paraula la diputada Tània Verge i Mestre.

Tània Verge Mestre

Gràcies, presidenta. Moltes gràcies a les quatre companyes que heu intervingut avui. Montserrat, Anna, Iolanda, Nati, o el que és el mateix, en tots els espais, Creación Positiva, Cooperativa Vira, Lika, Dones amb Empenta. Avui és una sessió monogràfica que potser quedarà una mica «apretada» i sembla més una ponència de llei que un espai o una sessió normal d'una comissió, perquè consideràvem com a grup que parlem poc de prevenció, precisament.

Les violències masclistes són una de les temàtiques centrals d'aquesta comissió, perquè si tenim vides travessades per violències no tenim cap altre dret garantit, però que com posàveu vosaltres l'èmfasi, si no treballem per erradicar-les, si no treballem per una transformació social, cultural, educativa molt profunda, doncs podem dedicar recursos infinits a la reparació, que segueix sent evidentment un eix central perquè han d'acompanyar les dones, nens, nenes, adolescents a reparar tots els àmbits danyats, però necessitem aconseguir aquests avenços i anar-li fent cada vegada ja no pessigolles, sinó mal de veritat al patriarcat i això és amb la prevenció.

Tenim poc temps, segurament agafaré un minutet més, que és el que havíem pactat també com a grup proposant en aquest cas. En els últims anys s'havien anat desenvolupant una sèrie d'instruments, ha reforçat espais i ha coincidit també en els últims dies, tenim aquí sobre la taula, doncs primer el comunicat d'Eixam, al cap de pocs dies el de la Plataforma per l'Educació Sexual Feminista, centrat en temàtica d'educació sexual integral i de coeducació amb preocupació de per què s'està fent una consulta pública en aquest context que hi ha quan ja hi ha uns decrets, ja hi havia un treball de procés participatiu fet, on són les mesures a implementar? Per tant donat que sembla que es vagi una mica a la casella de sortida, quines serien les vostres propostes també per accelerar un camí que ja s'havia recorregut?

Ens sembla també que els instruments que es van anar elaborant com el Pla Nacional de Prevenció de les Violències Masclistes no s'està desplegant amb la potència que tenia, malgrat no hi hagin els pressupostos, és igual, hi havia uns compromisos pressupostaris de diferents departaments.

I en la línia que comentàveu, per això, si em permeteu, no necessàriament adreço les preguntes a cap de les ponents concretes, sinó que vosaltres mateixes pugueu respondre algunes o totes de les preguntes, doncs aquesta xarxa lila de país, si entenem la prevenció de manera comunitària, implicar tots els actors de tots els espais, també de l'àmbit sociocomunitari, ens fa la sensació que està aturat, si més no està invisibilitzat, igual que el propi espai de governança de país, que és la Comissió Nacional, per una intervenció coordinada contra les violències masclistes, i moltes de vosaltres hi sou part, o algunes hi sou part, com a representants del Consell Nacional de Dones, o en els diferents grups de treball també com a professionals, doncs el pacte ho ha deixat adormit, però aquell era l'espai on se treballava, no?

La Nati parlava dels capítols, però hi havia el propi Pla Nacional de Prevenció, està aprovat allà i treballat allà. Llavors, si volem aquesta prevenció no puntual, no fragmentada, coordinada, equitat territorial, també requereix una certa repetició i una certa, com deia també la Montserrat Pineda, una institucionalització que necessita un temps i no començar de zero, sinó anar-li abocant els recursos corresponents i vosaltres, com a expertes, com a professionals, com a activistes, com la màxima expertesa que teniu de tots aquests anys de treball, aprofitant també que tenim la 5/2008, s'han acabat les compareixences, però podem registrar esmenes fins dilluns de la setmana vinent, però encara no hem tancat cent per cent l'11/14 i hi ha moltes qüestions relacionades, també amb coeducació, amb educació sexual integral, que són presents en les dues lleis.

La vicepresidenta

Perdona'm, diputada, s'acaba el temps...

Tània Verge Mestre

Sí, ja acabo..., per tant, si teniu algun suggeriment, també, de concreció més en l'àmbit legislatiu, de fins a quin punt..., potser sí que cal definir les eines concretes de la prevenció i donar responsabilitats més enllà dels departaments clàssics, sigui el de polítiques d'igualtat o justícia, seguretat, salut i educació i serveis socials, perquè no, el departament o els departaments competents en espai públic, que van

des dels transports públics, és a dir, potser amb més concreció facilitaria també la major institucionalització de les polítiques de prevenció.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. A continuació, li donarem la paraula a la diputada del Grup Parlamentari Comuns, perquè ha de deixar la sessió a les quatre. Doncs, ara serà el torn de paraula de la diputada Susanna Segovia Sánchez per tres minuts, si us plau, cenyim-nos al temps.

Gràcies.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. De fet, no els esgotaré, perquè en realitat demanava la paraula per excusar-me per haver de marxar abans, per agrair a les compareixents. També lamentar perdre'm la sessió monogràfica, que em sembla fonamental i que potser sí que són moltes entitats juntes, però crec que justament veure tot el que teniu en comú li dona com més entitat a la temàtica. I com que tampoc em podré quedar a escoltar-vos la resposta ni les següents compareixents, per respecte a tothom, no faré jo intervenció.

Llavors, agrair-vos i això, lamentar molt no poder-me quedar.

Gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. Doncs passarem al torn del Grup Parlamentari de Junts i té la paraula la diputada Laura Martínez Portell.

Laura Martínez Portell

Moltes gràcies, presidenta. En primer lloc, agrair-vos a totes quatre i sobretot haver posat aquesta prevenció en el centre de les polítiques perquè, en definitiva, el que es vol amb la prevenció és no haver d'arribar a tots els altres àmbits en els que abordem les violències masclistes. Si realment la prevenció funcionés i aconseguíssim fer-la funcionar, doncs no caldria haver de fer ni atenció ni reparació, ni totes aquestes coses més enllà de les que vagin quedant de manera residual,

però també és cert que segurament és el repte més important i el que més ens costa arribar-hi i no sabem com fer-ho.

Jo volia preguntar-vos, n'ha fet referència la Montse Pineda, al tema de posar el focus en els ajuntaments i l'Anna Carreras també demanant aquests projectes de coeducació municipal. Una mica no només és tema de pressupost, entenem que els ajuntaments són l'eina més potent que tenim per arribar a la ciutadania, perquè és la que està repartida en el territori i és la que arriba a tot arreu, i per tant, és una administració des de la que és senzill que les coses no només es quedin a les grans ciutats sinó que arribin a tot arreu.

Però clar, a vegades amb el que dèiem del pressupost, que es doni pressupost, sí, però els ajuntaments, sovint els petits no en tenen prou amb diners per fer les coses, perquè en realitat estan mancats de molts altres recursos. Què proposeu? Sobretot ja quan el Navi Veraguas parlava d'avaluació, jo, ai, m'imaginava un ajuntament petit intentant fer tota la resta i a més a més haver-ho d'avaluar, doncs és una mica complicat i a veure com encaixaríem tot això.

I després, també sobre la part d'aquesta coeducació, clar, posem molt el focus en els infants i joves, que està molt bé perquè és on els tenim tots centralitzats, en aquesta edat és fàcil molt entre cometes treballar, perquè els tenim tots en un mateix lloc i podem anar a fer polítiques públiques per arribar a tots ells. I tot i així ens trobem amb aquesta negació, amb aquesta rebel·lia, amb aquest impacte de discursos contraris a tots aquests temes, no? Llavors, si ens costa treballar amb infants i joves, que ho podem fer des de la base i tenir-los tots allà, com traspassem això a la resta de la societat on és molt més difícil?

Moltes gràcies a totes quatre.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular i té la paraula la diputada Belén Pajares i Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Primer de tot agrair a la senyora Pineda, a la senyora Veraguas, a la senyora Bardina i a la senyora Carreras les seves

aportacions. Amb algunes de vostès ens hem estat retrobant i trobant pel tema de compareixences de lleis o fins i tot a la Comissió de Drets Socials i Inclusió.

Jo comparteixo amb la senyora Veraguas que al llarg dels últims anys, vostè ha dit trenta, jo potser ampliaria a cinquanta, s'ha avançat moltíssim en la igualtat real i efectiva entre dones i homes. I vostè parlava d'una època en què les dones necessitaven del permís del marit o del pare per poder sortir a un país estranger. Jo, m'ha vingut al cap, permeti'm només que faci un petit apunt, la meua professió era la banca, a banda de ser diputada, fins l'any 1984, fa quaranta anys, una dona no podia obrir un compte corrent si no..., el segon titular o el primer, era o el pare o el germà o el marit, era un home. Ull, jo no estava en el banc en aquell moment, però quan m'ho van explicar, la veritat és que em va sorprendre bastant.

Jo, totes vostès han parlat d'una manera o una altra de la necessitat de prevenció com a política de primer nivell, que ho ha dit la senyora Pineda, estic d'acord, formació i prevenció són cabdals. Potser no fa falta que cada departament tingui un pressupost assignat per prevenció, però sí que penso que és més important la coordinació entre els propis departaments que configuren o que conformen l'Administració de la Generalitat i també la...

Fitxer 5

coordinació entre altres administracions.

L'avaluació i el control. M'ha agradat molt perquè penso que és una cosa que normalment no se li dona importància. Primer, perquè s'ha de donar un retiment de comptes del que s'està fent i també per si s'ha de donar a conèixer si hi ha aspectes que cal millorar, perquè malauradament els números de casos incrementen, de dones assassinades i fills, doncs no són dades bones les que tenim any rere any.

I faria dos preguntes o si vostès volen valorar, una és la prevenció respecte i la informació i formació que han de tenir les dones grans, que és un col·lectiu poc visible. I un segon respecte a l'assetjament en l'àmbit laboral, no recordo, em sembla que era la senyora Pineda qui ho comentava, perquè tant a la ponència de la llei com en altres compareixences, aquí va haver-hi una compareixença d'un parell de

sindicats i també a la ponència, per exemple, de la Comissió de Dones de l'Institut de l'ICAV, del Col·legi d'Advocats de Barcelona, que parlaven de la bretxa laboral per maternitat, per les dones en edat de ser mares i també per les que ja ho són. I m'agradaria que fessin alguna valoració respecte aquest tema i ens donessin la seva opinió.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari de VOX i té la paraula la diputada Júlia Calvet i Puig.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, vicepresidenta. Bueno, en primer lugar, quiero empezar mi intervención agradeciéndole a mi compañera Mónica Lora que ha llevado esta comisión durante los últimos meses y también la legislatura pasada, agradeciéndole todo su trabajo y toda su dedicación. Ahora voy a ser yo la responsable de llevar nuestro grupo parlamentario en esta comisión y intentaremos seguir su camino en la búsqueda de la verdad.

Dicho esto, agradecer a los comparecientes su intervención y que hayan venido en el día de hoy a explicarse. Y bueno, como no puede ser de otra manera, quiero empezar diciendo que toda mujer que haya sufrido violencia merece todo nuestro apoyo y merece en este caso todo nuestro respeto, al igual que cualquier otra persona víctima de violencia, ya sea un niño, ya sea un abuelo, ya sea un hombre o ya sea una mujer, porque la violencia hay que condenarla y hay que acabar con ella. Eso es precisamente lo que no hace su ideología de género, que no solo no protege a todas las víctimas de violencia, sino que tampoco protege realmente a las mujeres.

Y es que es precisamente esta ideología la que ha hecho de un problema real una gran industria y un gran negocio. La prueba de ello está en los miles de chiringuitos, de ONGs, de entidades que viven de ello, pero que vemos cómo durante el día a día crecen aún más los delitos contra la mujer o los que sufren, sobre todo los delitos que más sufren las mujeres. Por tanto, la realidad es todavía más desoladora a pesar de la gran cantidad de dinero público de la que se les riega a estas entidades.

Claro, decía la señora Pineda, hablaba de la importancia de los puntos lilas, pero es que la realidad, los datos demuestran que esto no funciona, que hay mucho protocolo, pero que están totalmente desconectados de la realidad. Y lo que hace falta para una buena prevención sería seguridad jurídica, por supuesto, y no sus leyes discriminatorias, y sobre todo también seguridad en las calles y no dinero a las entidades que poco hacen y que además se está demostrando en la actualidad. Y sus estrategias por tanto para la prevención, que está demostrando que no funcionan porque es algo ideológico y porque no es algo realista.

Pero es que lo peor de todo es que mientras ustedes hablan todo el rato de patriarcado, no se está hablando de, por ejemplo, multiculturalismo. El multiculturalismo a día de hoy es un problema, un problema para las mujeres porque realmente no se está yendo a la raíz del problema y la raíz del problema está sobre todo en ver realmente quién está ejerciendo ese tipo de delitos contra las mujeres. Y los datos nos avalan y nos dicen que el problema es esas políticas de puertas abiertas, que lo que hacen es importar culturas que denigran a la mujer y por eso la señora Veraguas decía sí, es que tenemos miedo, totalmente de acuerdo con ustedes, es que las mujeres tenemos miedo, pero precisamente tenemos miedo de esos individuos que denigran a la mujer y que perpetúan ese tipo de delitos.

Por eso desde VOX lo tenemos muy claro y es que no hay que criminalizar la mitad de la población, por el simple hecho de que sean hombres van a cometer ciertos delitos, sino que hay que ir realmente a la raíz del problema. Y por todo esto, pues termino sobre todo con las siguientes preguntas y es si han realizado o participado en estudios que analicen comportamientos o factores de riesgo diferenciados entre población autóctona y población migrante. En su experiencia, ¿cómo se puede abordar la violencia hacia las mujeres en el contexto del multiculturalismo actual?

A pesar del importante esfuerzo del dinero público que se da, ¿qué reflexión nos pueden hacer sobre la desconexión entre la inversión pública y los resultados reales que a día de hoy tenemos? Y finalmente, ¿no sería necesario abordar todo este tema con una perspectiva más integral, como sería, por ejemplo, con perspectiva de familia, que es lo que nosotros desde VOX llevamos reiterando día tras día?

Gracias.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. Com que no són presents cap diputat del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular – Defensem la Terra, ni tampoc del Grup Mixt, passarem al torn del Grup Parlamentari de govern i té la paraula la diputada Sabrin Araibi Marachi per donar..., per fer la pregunta en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, endavant.

Sabrin Araibi Marachi

Gràcies, vicepresidenta. Primer de tot, agrair a les quatre compareixents la vostra compareixença, les explicacions, però especialment també tota la tasca que feu diària des de les vostres entitats, des de les vostres xarxes, que molts cops i especialment aquesta feina que des de l'Administració no s'arriba o no es fa, doncs agrair-vos principalment això, tot el que feu.

Com ha comentat la Nati, el tema de la violència masclista no són casos aïllats, sinó que és un reflex de la violència estructural que tenim dins de la nostra societat, que encara arrossega desigualtats que impacten en la vida de les dones i en molts casos de les seves filles i els seus fills, com malauradament estem veient en els últims mesos, i que molts cops des de l'Administració ens limitem a reaccionar quan la violència ja està feta, però el que no fem és aquesta tasca de prevenció, que finalment és un eix central i fonamental per transformar la societat i la seva forma d'actuar.

Crec que la vostra compareixença també és molt important, que heu parlat sobre l'educació en el context que ens trobem actualment. Tenim unes dades que fan una mica de por, de com els joves que de cop tenen un discurs on pensen que el feminisme ha arribat molt lluny o que bàsicament creuen que la violència masclista no existeix i repeteixen discursos que fa anys no escoltàvem i estem tornant a escoltar. Per això també creiem que és molt important que la coeducació i que les escoles i els instituts, tota la tasca que fan les professores i els professors és molt important, perquè al final són els espais de socialització, sobretot els primers espais on els nostres infants van i creiem que és molt important. Llavors, si en aquest sentit ens poguéssiu d'alguna manera, perquè a l'inici heu tingut només deu minuts, ampliar més quines propostes tindríeu en aquest aspecte.

I també una mica en la línia que ha comentat la meva companya diputada de Junts, si ens poguéssiu també ampliar una mica més. Nosaltres considerem que també és molt important aquesta col·laboració entre la Generalitat i les institucions locals, però sobre les propostes que heu comentat d'aquest treball que s'ha de fer des del món local, si ens poguéssiu també explicar una mica més per tenir-ho present.

I sobretot acabar també agraint-vos tota la feina que feu des de les entitats i moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. Ara és el torn dels compareixents i teniu entre set a deu minuts per poder respondre les preguntes i podem començar per la senyora Montserrat Pineda.

Montserrat Pineda Lorenzo (coordinadora Creació Positiva)

Moltíssimes gràcies. No donaré resposta a cap pregunta que estigui tenyida o vomiti racisme, però sí a la resta de preguntes. Moltíssimes gràcies a totes per les vostres reflexions.

Jo crec que hi ha un apunt que abans he estat molt accelerada en les qüestions. A la ponència vaig presentar precisament totes les propostes que pensava que podien acompanyar algunes de les qüestions que ha dit. Per tant, no repetiré algunes qüestions perquè estan molt aterrades, les que tenen a veure precisament amb el tema de com aterrar algunes eines, crec que necessàries des de l'experiència de l'entitat i la meva pròpia, sobre quins són els mecanismes. Tenim present precisament totes les eines que actualment tenim, que com sabeu són la llei, però a nivell de Catalunya actualment està el Pla de prevenció per les violències masclistes i també el llibre blanc.

I això vinculo precisament amb les preguntes que estan associades amb el món local, però també amb les qüestions que tenen a veure amb el tema dels pressupostos que també apuntava la senyora Verge. Hi ha algunes qüestions que tenen a veure, no tant més enllà amb el tema dels departaments i dels pressupostos associats sinó, i ho poso com a exemple, el Pla de prevenció, el darrer pla de prevenció que, si no m'equivoco, acaba el 25, crec, el 25? *(Pausa.)* Sí, que està

associat precisament amb un pressupost i que jo no he vist el seguiment, però està fins al 23. Entenc que s'han seguit fent activitats i seria interessant poder veure precisament quines són les mesures que s'han pogut portar a terme.

Per què dic això? Perquè precisament el tema del món local jo crec que han d'estar alineades. Crec que la Comissió Nacional és l'espai idoni per poder-ho treballar. Totes vosaltres crec que és una eina fonamental, que hi ha un grup de treball en què, us recordo que a la Comissió Nacional estan les entitats, evidentment, està el Govern, tots els diferents departaments, però també estan les federacions municipals, tant la federació com l'associació, com micropobles, o sigui, està el conjunt del món local i després estan també les delegades de les diferents diputacions, vull dir que està el món local en aquest sentit i són les eines que s'han entomat.

I jo crec que és important poder aterrar aquestes qüestions. Per exemple, poder utilitzar ja sigui..., ho he comentat, les subvencions que es van fer l'anterior legislatura, segur que es poden millorar en aquest sentit, però també eines com l'acord marc, en el sentit..., fons de finançament que estiguin i que es promocióni l'alineació de les polítiques que estan reconegudes en el nostre país. I jo crec que això és molt important, perquè quan estem parlant, i algunes de nosaltres hem utilitzat, o hem utilitzat en altres ocasions, això de «no volem bolets». I jo crec que una de les qüestions –en els municipis també passa–, que es fan bolets perquè no estan alineats amb polítiques integrals.

I jo crec que tenim eines suficients, que tenim eines també de finançament, en aquest sentit, per poder dotar els municipis d'aquest finançament, o les diputacions. O sigui, hi ha eines que crec que són adequades, no? I crec que són imprescindibles, precisament, en aquest sentit. Però no es val a dir el tema de el pressupost, o des del meu punt de vista, i per tant esteu també en un moment amb la revisió del tema del pressupost, que és, sí, està també vinculat amb la idea de xarxa de país.

Crec que perquè es puguin desplegar aquest tipus d'iniciatives s'ha de fer també un plantejament, com ho dic?, de poder aterrar aquestes polítiques amb l'avaluació, com deia la companya, però també amb un nivell d'aprofundir el sistema de governança. Jo crec que aquest és un element important, i els animo a poder

treballar en aquest sentit. Quan dic en el sistema de governança, va més enllà del pacte català de les violències masclistes, que és una altra qüestió.

Crec que aquesta governança requereix eines, en aquest sentit, aterrades. I els hi poso l'exemple amb el tema dels protocols, per exemple, comunitaris, d'alguns municipis, i la nostra experiència, per exemple, en una comarca, en aquest cas és una comarca que nosaltres fem el seguiment, vam fer el protocol i fem el seguiment continu durant tot l'any, del que és els equips. També les companyes podran explicar l'experiència, perquè jo crec que en aquest sentit és una bona pràctica el treball que es pot realitzar i poder vehicular en el conjunt dels municipis o dels consells comarcals, per això també tot el tema territorial, de poder veure com s'integren les polítiques de prevenció dintre de la política pública de cada municipi o en el Consell Comarcal. Jo crec que aquest és un element important.

I veure com aquestes activitats o aquestes... També estan participant les professionals que estan treballant en atenció, en els circuits estic dient, no? O sigui, el paper, per exemple, dels circuits quan estan construït o s'està construït política preventiva. Què ens passa en aquests circuits o què ens passa en general en moltes de nosaltres, que ens anem al que és la prevenció situada, que és la prevenció en situacions de violència masclista en el context de parella o en el context familiar.

Jo crec que hem de fer esforços per profunditzar i també de formar les professionals que estan treballant en els circuits, que estan treballant també en els diferents estaments dels municipis, però també de la Generalitat de Catalunya, de sortir d'aquest marc de treballar amb la parella. Ho vam aconseguir, jo crec, ho hem aconseguit sobretot en temes de violència sexual, però hi ha altres àmbits que no estan en aquest marc. I en aquest sentit jo crec que hem de profunditzar.

I poso l'exemple que també ens demanaven sobre el tema de dones grans. Ja no és aquest reconeixement o la importància de visibilitzar en els moments actuals, que també, sinó com això, com les violències en la parella o en l'espai comunitari, us recordo que on més violències es produeixen no és en els carrers insegurs,...

oblideu-vos d'això, on es produeixen més violències masclistes, més violències sexuals és en els espais familiars, en els espais de la parella. Per tant, cal canviar també determinats relats del segle...

I jo crec que aquest és un element clau també, precisament per poder dotar d'espais actius en què les dones puguin reflexionar sobre quina és la seva vivència, poder identificar aquestes situacions de violència que hem viscut i que també puguin ser, dotar que puguin ser elles mateixes productores també d'aquest canvi i d'aquesta transformació.

Perquè les dones, fins i tot les dones anomenades víctimes, i dic anomenades perquè totes som víctimes del sistema desigual, amb diferents impactes i en diferents mesures, també són agents actius per treballar amb la seva comunitat. I jo crec que una de les qüestions és donar valor també a aquest tipus d'espais entre iguals, que és necessari potenciar, però també és necessari que això passi. I perquè això passi, necessitem planificar-ho, en aquest sentit, i aprofitar algunes eines que, per exemple, el Pla de Prevenció ho posa, o sigui, està exposat, com altres eines que també estan en diferents municipis, vull dir, que jo crec que són bones pràctiques en aquest sentit.

Respecte al tema d'educació sexual i integral, jo crec que és clar. Nosaltres, també com a Creación Positiva formem part de les plataformes que hem posat en evidència des de la nostra experiència no tant de les formacions, perquè nosaltres no fem formació en els centres educatius, hem estat acompanyant durant molt de temps o durant cert temps a la USAV. O sigui, hi ha entitats que el Departament d'Educació ha fet contractacions al llarg dels diferents processos, en què s'ha acompanyat els processos de la USAV. Per tant, jo parlo de l'experiència de veure en primera persona determinades actuacions quan s'han produït aquelles situacions i també la prevenció necessària comunitària quan ja ha succeït aquella situació, per exemple, d'un assetjament, d'una agressió en els centres educatius. Per tant, jo crec que és posar en valor també aquest tipus d'intervencions.

I quan deia la necessitat de parlar-ne, d'educació sexual integral o de la nostra defensa respecte al tema d'educació sexual i integral, vers el model més..., que està en la nostra llei, però que això no significa, ja veiem també en la nostra llei parlat de

violència de gènere o violència familiar, i hem avançat. Per tant, creiem necessari que el marc d'educació sexual integral es reconegui com el nostre marc català, precisament perquè aborda determinades qüestions que tenen a veure amb sortir de les lògiques biologicistes i amb sortir de les lògiques en què no tothom tingui un paper predominant o un paper tan important com són les entitats, però també els agents que treballen en temes de salut, per exemple. O sigui, estem parlant d'un model bastant més integral en aquest sentit.

Si em permeteu, sí que vull acabar parlant del tema de l'assetjament laboral, que ho he començat, em..., (*Veus de fons.*) Sí? Perquè jo crec que és cert que es parla moltes vegades sobre..., i que els sindicats i les diferents patronals parlen sobre això, però des de la nostra experiència, que nosaltres acompanyem entitats, que acompanyem empresa pública en els seus processos de protocols d'assetjament i dels diferents tipus d'assetjaments, també el de gènere i l'LGTTBI-fòbic, creiem que falten moltes eines d'acompanyament que tenen a veure precisament amb anar més enllà del que seria enviar el protocol perquè tothom sàpiga que existeix un protocol, perquè és una transformació de la pròpia organització i això és important.

I temes com, per exemple, el tema de la bretxa, que es reconegui, com qualsevol situació de discriminació, no pot ser secundària, s'ha de plantejar com una situació de discriminació i la bretxa és una situació de discriminació. Per tant, les eines que requereixen els entorns tenen a veure amb la transformació que ha generat aquella desigualtat i, per tant, aquella discriminació. Jo crec que aquest és un element poc treballat i que, segurament les entitats que estem acompanyant aquests processos amb entitats, amb empreses, amb empreses públiques, com la nostra entitat, pot donar eines o pot donar pistes en aquest sentit.

Si em permeten, i ja per acabar, perquè m'he passat de temps, els hi farem, si volen, algunes recomanacions concretes sobre aquest element que no ho havíem fet i tenim algunes qüestions que tenen a veure amb la nostra experiència d'acompanyament amb aquest tipus de processos.

Gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, senyora Pineda. Ara passarem al torn de la senyora Nati Veraguas i Aguilera, d'Associació Dones amb Empenta. Quan vulgui, té deu minuts.

Nati Veraguas i Aguilera (directora de Dones amb Empenta)

Moltes gràcies. D'algunes coses que s'han plantejat per part de les senyores diputades, miri, els hi explicaré la meva trajectòria. Dones amb Empenta vam començar fa trenta anys a la comarca de l'Anoia, llavors jo era molt joveneta, estava acabant la carrera de dret. Vam començar des del voluntariat i no ens imaginàvem el que ens trobaríem. És a dir, vam pensar que fèiem falta espais de trobada entre dones i pensàvem més en activitats culturals. I ens van deixar un espai i allà ens reuníem i van començar a arribar casos de violència masclista molt importants, perquè no hi havia cap recurs, ni públic, ni privat, ni a la comarca de l'Anoia ni a les comarques del voltant. Això estem parlant del 96.

Les senyores que venien es deien Maria, es deien Manuela, es deien..., és a dir, a la comarca de l'Anoia la població immigrant no arriba a un deu per cent. I aquestes senyores catalanes de tota la vida vivien situacions de violències masclistes i els seus marits, companys o persones que havien exercit violència contra elles, es deien Pepe, es deien Jordi o es deien Manel. Quan vam començar a veure la magnitud, imaginin-se, ara em veuen amb cinquanta-tres anys, però jo en tenia llavors vint-i-quatre o vint-i-tres. Vam començar a anar a veure els polítics i les polítiques per explicar-los que hi havia un problema. Llavors semblava que estiguessin il·luminades i que estiguessin parlant d'abduccions extraterrestres.

Però jo recordo especialment un regidor, quan li vam anar a explicar això la seva resposta va ser, no, això aquí no pot passar. Era igualada. Això ha de passar al municipi del costat, al municipi en què hi havia població, que als anys seixanta, setanta, venien d'Extremadura, d'Andalusia. Llavors, aquesta idea que són els altres els que exerceixen violència o els que reben violència, jo ja l'he viscut, ja he passat per aquest discurs d'imaginar-nos que la gent que parlem català no podem exercir violència ni som mai víctimes de violència. Però, i si volem veure la pàgina web de Dones amb Empenta i l'última memòria, veuran el nivell de persones usuàries que atenem. Vull dir que no estic parlant de cinquanta casos.

I allí podran veure que des d'aquest bagatge que portem gestionant molts serveis públics i a més a més també tenim programes propis, els estic dient que aquest imaginari que són els altres no és cert. Que la violència masclista ens afecta a tots i a totes. Que estem totes travessades per la violència masclista, sigui quin sigui el nostre nivell sociocultural, la nostra classe i a més a més d'on vinguin els nostres pares o en quin idioma parlem. Això, per favor, forma part de la tasca de prevenció. És això el que li hem de dir a la nostra societat. Que la violència és estructural i que hem d'estar tots i totes a favor de canviar aquests imaginaris.

Lògicament, com a mare d'un adolescent de quinze anys, no crec que els homes de forma natural exerceixin violència. Només faltaria. Crec, no només jo, sinó les compareixents estaran d'acord, que els humans som molt més complexos que això. Que estem educats amb uns sistemes de valors que legitimen violència i que això s'ha d'anar transformant. I per tant, els hi posava l'exemple d'això que em passava a mi al torn d'ofici, perquè em sembla molt simptomàtic. És a dir, aquells senyors que exerceixen violència, que es deien Jordi, no es deien Mohamed, i que declaraven en un català perfecte, es pensaven que allò ho podien fer perquè tenien tota la raó del món de fer-ho.

És quan es comença, amb la llei 2004, l'estatal, quan es comença a construir la idea que això..., i es reflecteix a més a més, eh?, que és un atemptat als drets humans, que això no és permès. La prevenció és fer això, és començar a dir, bé, és començar, és continuar, que ja portem anys, dient que això és inassumible, que així no podem construir societats lliures, i que no és responsabilitat de persones concretes, que és una responsabilitat col·lectiva, col·lectiva, i que quan parlem de violències masclistes, és una vulneració de drets humans, i per suposat estem a favor que tampoc no es maltracti cap senyor gran, ni cap criatura, ni cap membre de la família, perquè el que volem és construir vides lliures de violències.

Una vegada aquesta premissa, encara em queda més clar, senyories, que han de fer un esforç per la prevenció, perquè és molt greu escoltar alguns discursos com els que acabo d'escoltar fa una estoneta. En aquesta idea de l'abordatge comunitari, no només hem de parlar de la coeducació, que les meves companyes ho han fet i és molt important, també hem d'obrir que en tots els moments de l'etapa vital hem

de continuar educant, i per tant la gent gran, fent referència a les dones grans, als espais de relació, als centres cívics, és a dir, que no només hem de parlar, pensar en els nostres infants i adolescents, sinó també on tenim comunitat. Un centre cívic, els casals esportius, els castellers, és a dir, en tots aquests espais s'ha de fer prevenció, perquè en tots aquests espais s'ha de fer, es pot i es fa violència, i en tots aquests espais es va construint espais comunitaris.

Els punts liles, a vegades és més important la imatge que donen de que col·lectivament estem en contra de la violència que després atencions concretes, perquè la prevenció és això, que a vegades és molt difícil de quantificar, perquè quin és l'impacte d'un punt lila? Quantes persones han atès? O la visualització que hi ha un punt lila? Però sí que tenen raó que els punts liles no poden anar solts, que han d'estar dintre d'un protocol, que ha d'haver una formació.

En relació amb la prevenció, comparteixo la idea que les coses s'han de planificar. Amb aquesta reflexió de què han de fer els municipis, els municipis és l'Administració més propera a la ciutadania i, per tant, tenen un lloc cabdal. Però és important que l'Administració vagi tota a la una. I, per tant, un municipi no digui una campanya d'una manera i un altre d'una altra, perquè a vegades hi ha polítiques que si es reproduïssin serien molt més eficients econòmicament, perquè a vegades veus un municipi que ha destinat tants diners a fer una campanya i un altre municipi també ha fet una campanya molt similar, que si es reproduïssin..., llavors hem de pensar en les polítiques de prevenció des d'un lloc planificat, estructurat, amb unes idees, amb tot el país en un sol missatge i llavors que cada administració ho vagi fent seu.

També la companyia ha parlat dels espais de coordinació. És molt important els espais de coordinació, no només interdepartamentals, perquè és veritat que a la prevenció hi ha tota la Generalitat de Catalunya, sinó també als col·legis professionals, les entitats, és a dir, és una necessitat de país que s'ha d'articular des d'un lloc com global, perquè només tots i totes caminant juntament contra la violència masclista ens en sortirem.

Per això la prevenció ha de ser molt més àmplia que la coeducació o el que passa als nostres centres educatius, que les companyes..., a veure, amb tots els respectes,

Dones amb Empenta també fem projectes i són importantíssims, però és que hem de tindre aquesta visió molt més gran, perquè si no queda massa esbiaixat.

El tema de les dades, que també han sortit, els dono una mala notícia. Quan s'obre un centre d'intervenció especialitzada en un lloc, comencen a sortir més dades de violència masclista. Què passa, que obrim un servei i de cop es genera violència? No. Això se'n diu l'iceberg que va enderrocar el Titanic. A l'iceberg només es veu la punteta. I els del Titanic es van enfonsar perquè veien un trosset així i resulta que per baix, no?, no falta que l'imaginin visualment com és un iceberg. Quan nosaltres posem un servei i comencen a sortir persones, no és que les polítiques contra les violències masclistes generin aquestes víctimes, és que es veu el que abans no es veia. I cada vegada que posem un nou recurs, hi ha més víctimes.

Hi ha una enquesta, però jo els enviaré a ses senyories perquè jo ara no dispo, però fa uns anys es va fer una enquesta a nivell europeu i curiosament, on hi havia més violències masclistes era als països que portaven més de temps. Què vol dir això? Que quan fem polítiques contra les violències masclistes generem més víctimes? No, que les dones ho identifiquen més. I a més els diré una cosa. Jo, que he acompanyat durant..., en trenta anys la meva experiència professional a víctimes, quan les dones decideixen denunciar és quan estan en risc. A vegades, és a dir, el fet d'exercir la violència és el que et posa en risc, però això no vol dir que hagi de quedar-te en aquella relació de violència in extremis.

També reforçar una idea, que quan jo he parlat de la por que sentim les dones en els pàrquings, jo no tinc por d'un home, que es diu Mohammed, jo tinc por d'un home, però no de tots els homes, sinó perquè ens han educat en el terror sexual i en el cas de les nenes d'Alcàsser. Però és veritat el que ha dit la meua companya, que després tenim uns imaginariis i només pensem en la Manada, pensem en aquests casos, però lamentablement quan treballem amb protocols d'oci, quan treballem acompanyant víctimes, el que sabem és que moltes vegades les violacions són de l'amic de tota la vida, de la colla, de la colla castellera amb qui has anat a fer una calçotada i que de cop, bé, has begut massa i, ui, què ha passat? O de la teua parella que en aquest moment, és a dir, vol fer una pràctica sexual que tu no desitges i te la imposa.

Llavors, ja sé que ens calma molt pensar que són els altres els que exerceixen violència i que nosaltres som una societat pura, que cuidem les nostres dones, els nostres nens, els nostres infants i els nostres adolescents, però això no és cert. Això no és veritat, i la prevenció ha de ser un missatge com a país,...

Fitxer 7

que tots i totes estem per la transformació de la nostra realitat i que això deixarà de passar, perquè això és intolerable.

Moltes gràcies, senyories.

La vicepresidenta

Gràcies, senyora Veraguas. Ara és el torn de paraula de la senyora Anna Carreras, Port, de Vira Cooperativa. Té deu minuts, quan vulgui.

Anna Carreras Port (sòcia Vira Cooperativa)

Moltes gràcies. És molt difícil tot això, no ho canviarem en un dia. Una mica recollint coses que ja han sortit, quan naltros proposem parlar molt de coeducació no és perquè sentim que sigui l'única estratègia, ni molt menys. De fet, el que intentem sempre posar el focus en què les que estem pitjor som les adultes, i com més grans, les pobres dones grans fan el que poden, jo crec que a elles se'ls ha de crear espais on poder parlar del que els passa i que tot el dia estan fent d'àvies perquè les mares puguin treballar fora de casa, però que quan estem parlant de coeducació a les escoles és perquè creiem que és l'únic espai on podem intervenir..., una mirada per aconseguir que en un futur la cosa vagi millor.

Però, evidentment, per mi el perill està en les adultes i una cosa que crec que és..., però clar, no hi ha un espai on estiguem totes les adultes allà ficades i puguem començar a treballar nosaltres. Llavors, crec que és important el tema del relat que en algun lloc ha sortit de com..., i quan us parlava d'aquest cartell, que ara hi entraré, té a veure amb això, quan diem que la gent jove que estan havent-hi..., els discursos de l'extrema dreta no ve de la gent jove, sinó que és gent adulta que ho pensa molt bé, cap a influir gent jove, que hi ha discursos de gent jove molt potent, de nois i

noies que estan trencant molt amb els models i amb els..., perquè estan dient que aquí no estan còmodes.

Llavors és important que com a adultes també li donem veu a aquests relats i no ens quedem només amb què la gent jove està fatal, que ens revisem l'adultcentrisme des del qual parlem i que revisem les pràctiques i les violències que exercim constantment com a adultes i entre nosaltres, aquí i a qualsevol espai en els què estem. Llavors, simplement, aquest crec que és una cosa important. I que el llenguatge és un element de construcció de realitats, això ho sabem i ens ho han dit moltes feministes i crec que és important, és una responsabilitat que tenim nosaltres com anem construint això.

Crec que un tema molt perillós i que s'ha anomenat poc és el tema de la violència institucional que ara una mica anomenaves i les violències secundàries i de revictimització i de com moltes dones denuncien empeses per un..., has de denunciar per aconseguir mesures que et protegeixin, que en el fons són les que les violenten i dic això i se'm trenca la veu perquè crec que és una cosa molt delicada que, per sort jo no he patit en primera pell, però sí que conec persones que ho han patit i crec que això és molt i molt greu.

I és important que quan parlàvem de, a veure, què podem fer amb relació a això, si poguéssim, que ja s'han intentat fer formacions a les jutgesses i persones que estan en aquest sistema, però com que no n'hi ha prou i no es fan prou i no són criatures que estarem allà i amb les que podem anar treballant, doncs es segueix reforçant aquesta violència i crec que és realment molt i molt greu.

I és important, com que abans no..., no sé qui deia que potser..., ara no me'n recordo qui era, que potser no cal que hi hagi pressupostos a cada departament, doncs jo crec que sí, que allò en què es confia vull dir, crec que la transversalitat és complexa i que la política no ajuda, no?, això que hi hagi diferents departaments, però crec que allò a què es destina diners és allò en el que es creu. I crec que en l'àmbit judicial s'ha de fer molta feina, en l'àmbit educatiu se n'està fent, en tots els àmbits crec que s'ha de treballar per aquestes prevencions, perquè la violència està pertot arreu.

Una cosa crec que també en relació amb el relat, el tema que crec que hi ha una cosa que ens passa, que és que tenim un fals discurs de la igualtat que ens diu que

avui dia no hi ha masclisme perquè nens poden jugar a futbol, les nenes poden jugar amb nines, o perquè aquí hi ha moltes dones o perquè no sé què, no sé quants, aquest fals discurs no ens ajuda. Perquè justament el que passa a casa nostra és que les violències s'han tornat molt més subtils i des d'aquí són molt més difícils d'identificar.

Llavors, quan treballem amb les escoles nosaltres intentem aterrar molt al concret dels elements de socialització, de com les cançons, *«El gall i la gallina es feien un petó, la gallina està adormida..., que diguin el que vulguin, que jo ja estic content.»*, això són cançons populars catalanes, *«El senyor Ramon empaita les criades..., tururut, tururut, qui gemega ja ha rebut.»* I etcètera, vull dir, que al final la nostra cultura en majúscules, si és que existeix, que no existeix, està plena d'aquest masclisme. Llavors el que intentem és repensar tots aquests elements que construeixen unes identitats on es fomenta aquestes violències.

Això ara no sé d'on venia..., ah, sí, de la importància del relat i de posar-nos també en joc nosaltres i de responsabilitzar-nos d'aquesta reproducció de les violències o aquesta deconstrucció, d'acord? Llavors, la gent jove està malament, algunes, sí, d'altres ens donarien mil voltes i ens les donen a totes nosaltres, i tant de bo donéssim veu a la gent jove i poguessin participar de manera molt més activa en la política perquè les coses anirien molt diferents.

El tema dels fals discurs de la igualtat, el construir el relat, el tema del finançament que Tània comentaves, jo no soc experta en política pública, per tant no sé massa com fer-ho, però crec que sí que hi ha estratègies. I una mica com comentava la companya també, d'intentar compartir les experiències que en un lloc funcionen, que a un municipi li funciona, poder-ho compartir a l'altre, que a vegades ens fan demandes de, feu una guia de no sé..., ja, però és que ja l'ha fet l'altre, ja, però és que l'hi hem de fer ficar el nostre segell... Potser això estaria bé anar-ho repensant, perquè no optimitza gens el diner públic.

La violència en els centres educatius, qui l'exerceix majoritàriament són les persones adultes. *(Veus de fons.)* Sí, tinc molts exemples, però com que per un cantó vull cuidar molt i valorar la feina de les persones que estan a les escoles i instituts, però alhora hem de poder visibilitzar això, que els infants reproduïen el que han après

i sí que és cert que es diuen coses, però les responsables que això no passi som nosaltres, les adultes. I que moltes violències, això, són mestres o professors que violenten la canalla i com també la pròpia estructura de l'escola i de la institució és la que pròpiament violenta.

I quan deia simplement aquest cartell, que moltes no coneixíeu, és un exemple de com quan dèiem que la socialització es produeix amb les cançons, amb els contes, amb els cartells, (*L'oradora mostra una imatge a la cambra.*) això és una campanya de la Generalitat de Catalunya que amb totes les lleis diu que s'ha de treballar per la transversalització, la diversitat familiar, un llenguatge inclusiu, doncs aquí parla, «Llegir en família.», quan família sabem que hi ha moltes formes de família, però aquí ens està dient, aquesta és la vàlida i el sistema en el que vivim constantment ens diu, si estàs bé, se't reconeix, si tu ets una persona que entres dins d'aquest model familiar de classe alta, heterosexual, el nen i la nena, amb temps disponible per estar amb la canalla, per fomentar la lectura, etcètera, dius, què «guai», m'hi sento reconeguda, però hi ha moltes persones que no encaixem aquí.

I si anem a baix diu..., a dalt diu: «Llegir en família, un bon moment per tothom.», mot col·lectiu, tothom estem dins..., «Un millor futur per ells i elles.» D'acord, però si anem a baix, la Generalitat diu: «La lectura amb els teus fills...», aquí les nenes ja desapareixen..., «el foment de la concentració els potencia», els, «la imaginació i els millora la comprensió.» Llavors és la pròpia institució la que per un cantó vol desmuntar i obrir moltes coses, però alhora després va reproduint. Llavors el que és interessant és que treballem perquè les criatures, les persones quan entrem a qualsevol espai ens sentim dins i que el sistema no ens exclougui.

I això una mica té a veure amb aquest repensar els models i el quan ens sentim dins de la norma des del privilegi, molts cops no ens n'adonem. De fet aquí hi ha unes persones que estem i moltes altres que no hi són, llavors des d'aquí és important treballar-hi.

I una mica amb el que dèiem abans de les competències i de les dificultats, el que a nosaltres sí que ens funciona són projectes on hi ha una voluntat política molt clara del municipi, però que entren en conflicte amb què la competència de les escoles és de la Generalitat. Llavors jo crec que fan falta unes directrius molt clares, que sigui

la Generalitat qui digui, ei escoles, us veiem, us volem donar de recursos i que hi hagi un marc global, que hi hagi un sentit, que les professionals de les escoles són venerades, són les persones més importants en aquest món, que no estan fent cirurgies de primer nivell, però estan educant les criatures i estan construint els nostres futurs, que estan molt violentades per aquest sistema, que estan patint, que se'n van a casa les que tenen ganes de fer-ho bé patint per totes les violències quotidianes que tenen.

Necessitem que hi hagi un pacte global que digui a les escoles, volem treballar per vosaltres i alhora que també posi l'èmfasi en la resta d'elements de socialització des d'aquesta mirada comunitària que ja dèiem. Les entitats d'esports, a l'esport hi ha moltes violències i això sembla que no li fem res, però clar, allà no estan obligades. Llavors és important que hi hagi com un marc global, que la Generalitat digui a les escoles us veiem, i que doti de finançament i que els municipis siguin els qui puguin anar fent propostes més concretes.

I el que funciona és això, són projectes de transformació global, que no són tallers puntuals, que inclouen una formació de mestres molt potent, no per dir això és el que toca i ho heu de fer perquè sí, sinó que entenguin les violències i els problemes reals i com des d'aquí puguin anar definint accions.

I els plans coeducatius municipals és una cosa que funciona, les escoles a poc a poc van entrant dins d'aquest pla i senten que formen part d'un pla global, que no és només la seva, que unes i altres estan com amb ganes que els hi arribi, perquè senten que funciona, són projectes en els que formem les mestres, però també les famílies, també fem tallers amb infants, també estem amb el personal de lleure, que també és l'etern oblidat, llavors com que tota la comunitat senti que estan vehiculant, que estan treballant per un objectiu global.

I també molt important el zero-tres, que sovint ens oblidem d'aquesta etapa tan important, això sí que és competència municipal, i que aquí sovint hi entrem, però després desapareixen. Llavors, per aquí anirien una mica les propostes, que sé que és molt difícil.

I com que tinc un últim minut de glòria, l'aprofitaré (*L'oradora riu.*) Que no sé com esteu, crec que aquí ara no teniu el vostre moment de poder parlar vosaltres, però

jo estic molt agraïda d'aquest espai i el volia agrair a les persones que ens heu convidat, i alhora sí que connecto molt el que deia abans, amb el privilegi de les persones que tenim veu, que ara jo soc aquí i represento unes persones, hi ha moltes que no estan representades, de com el propi sistema ens violenta perquè a unes ens permet parlar i a les altres les silencia.

Crec que és un exercici que hem de fer constantment, de posar consciència amb el qui estem representant, si volem que totes les persones, les nostres veïnes creiem que estan igual dins del sistema, estan prou cuidades, estan prou ateses o hi ha unes persones que són de primera i unes que són de segona, que això està passant i si no fos així aquest sistema no es sustentaria, no podríem conviure amb tota la violència quotidiana que hi ha en el món en el que vivim.

I crec que des d'aquí agrairia a les persones que sou responsables polítiques, que sou personal públic, que esteu cobrant dels impostos, que sé que no és fàcil, bé sé, intueixo que no és fàcil la política parlamentària, però teniu una gran responsabilitat i podeu fer el bé o podeu fer el mal, que sé que la vida no és dicotòmica i que què vol dir fer el bé o fer el mal, però crec que enteneu una mica per on vaig i que jo intento dormir tranquil·la quan vaig a casa i que m'agradaria que poguéssiu pensar en tota la gent a la que podeu cuidar i acompanyar i fer sentir bé i aquella altra que no.

Així que moltes gràcies per l'estoneta.

La vicepresidenta

Gràcies, senyora Carreras Port. Ara, finalment, és el torn de paraula de la senyora Yolanda Bardina Martín, membre de l'associació Lika. Té deu minuts, endavant.

Iolanda Bardina i Martín (membre associació Lika)

Gràcies. El bo que té ser l'última és que potser seré més breu perquè moltes de les coses que tenia en ment ja les han dit les companyes, però sí que en el meu, en la nostra intervenció sí que hem fet esment als joves, però sí que ens agradaria transmetre que no hem de criminalitzar-los, no és el col·lectiu problemàtic, és el producte de la societat que estem construint i sí que són un objecte d'atenció, perquè ho són, perquè estan, a més en una època complexa, però no oblidem les altres

etapes i m'ha agradat també sentir preguntes que anaven més enllà, no?, població adulta, població de gent gran.

També per fer visibles i per abordar les violències que no només són de parella, que també és la violència digital, és la que es reproduïxen en els mitjans de comunicació, és el llenguatge quotidià que utilitzem, és la cultura que ens permea i que vivim a través de tradicions, és a dir, és tot i podem fer prevenció en qualsevol espai i àmbit.

També aniré enllaçant idees a què se m'han anat acudint. La importància que és la formació, ja ho hem comentat, no només a la universitària, els cicles formatius, sí que hi ha un marc favorable, perquè això és duia a terme, però potser hi manca un seguiment, hem de posar uns criteris de dir, què es considera perspectiva de gènere en els continguts curriculars, com ho has de demostrar i què passa si no ho demostres, perquè si no hi ha aquest efecte sancionador, o no sé com dir-l'hi, de dir..., no rebràs alguna cosa o passarà alguna cosa si no ho compleixes, potser és aquesta part que ens falta salvar perquè moltes persones que..., o professorat o a nivell més de responsables no ho estiguin implementant, doncs que hi posin ja..., que s'hi posin, no?

I lligat amb això també aprofito, perquè fa poc vam tenir coneixement que el cicle formatiu de grau superior en promoció d'igualtat de gènere està en risc. No volem que desaparegui, les promotores d'igualtat han d'existir i crec que com a política educativa no ens podem permetre el luxe de tenir professionals formades que poden dur a terme aquesta prevenció que tant estem defensant avui, i que perquè no hi hagi matrícula desaparegui aquest tipus de formacions, i seria una llàstima que aquests cicles no es fessin –crec que són dos centres, un el de Lleida i no ho sé si l'any que ve es durà a terme–, doncs en tot Catalunya crec que no és viable, no és suficient.

Per tant, enllaçar-ho amb..., no només podem fer coses des de la Conselleria d'Igualtat i Feminismes, també d'educació, treball, tots els departaments i més conselleries. Què es pot fer a nivell municipal? Jo penso que enfortint les entitats locals per fer, perquè tinguin temps, perquè tinguin recursos, per tenir un professional propi, per poder fer incidència política, per poder desenvolupar activitats

i projectes, per poder orientar el personal de l'Ajuntament que no sap què fer, quin tipus d'accions fer, perquè amb això també ho enllaço amb què hi ha molts diners del Pacte d'Estat, però és que hi ha accions que no sabem, es fan amb fons del Pacte d'Estat, però que els seus continguts els posem en dubte, que hi tinguin cabuda i que..., i s'estan subvencionant amb aquesta finalitat.

Llavors, revisar i potser...

Fitxer 8

establir alguns criteris de qualitat d'aquestes accions. Si vols fer prevenció, què has de fer, com ho has de fer, qui ho ha de fer, com s'ha de fer. Establir consensuadament quins criteris de qualitat podem posar sobre la taula, perquè molts ajuntaments o entitats que sí duguin a terme accions, tinguin orientacions clares per fer bones accions, no és fer accions, sinó fer bones accions, que tinguin un impacte real, transformador, i que ho duguin a terme persones expertes o amb expertesa. Per això també comptar amb veus expertes, que també us poden donar això, un cop de mà.

No oblidar, també s'ha comentat, la figura dels homes, el rol dels homes en aquesta finalitat. No els podem pas oblidar, i sí que les polítiques de dones o d'igualtat han de tenir el seu pressupost, les seves accions, les seves polítiques, però potser sí que val la pena destinar una altra partida a accions que busquin aquest objectiu. Interpel·lar els homes per ells mateixos, que se n'adonin de la seva responsabilitat, no només personal, sinó també col·lectiva en aquesta finalitat, i que s'hi involucrin, perquè, com s'ha dit, és una acció col·lectiva que ens empeny a totes i a tots.

I crec que..., sí, enllaçant-ho també amb les persones que desenvolupen aquestes accions ja als centres o com a agents educatius, les figures Cocobe jo penso que cal reforçar-les. Abans eren les referències de coeducació, ara són Cocobes, se'ls han ampliat els àmbits d'intervenció, però no se'ls ha ampliat en hores de docència, o en el reconeixement, almenys tenir un reconeixement simbòlic, però que siguin rellevants en els seus centres, que estiguin acompanyades, que..., sí, tothom, ens envolten les resistències, però elles han de superar-ne moltes i fer-se un lloc, i pensem que potser s'ha de vestir una mica més aquesta figura i acompanyar-la.

I com a final i missatge final és, com deia en la nostra intervenció, coratge, compromís i recursos és el que els demanem, que això potser és una mica el que per nosaltres també engloba tot el que hem volgut venir a dir i que ara hem fet la nostra feina en aquesta sessió, però esperem que això tingui una utilitat i que no només el fet d'haver-nos escoltat, esperem que hagin ampliat mirades i precisament de tots i cadascun de qui estem aquí.

Gràcies.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, senyora Bardina. Amb aquest últim torn acabariem aquest primer bloc, si no hi haguessin preguntes o aclariments dels grups parlamentaris *(Pausa.)* Doncs tanquem aquest primer bloc. Moltes gràcies per la vostra compareixença.

La lletrada Mercè Arderiu i Usart

Cinc minuts?

La vicepresidenta

Sí, doncs suspendrem la sessió per quatre minuts per fer el canvi.

(Pausa llarga.)

La vicepresidenta

Bona tarda.

Compareixences

357-00214/15, 357-00217/15 i 357-00218/15

Continuarem amb el segon bloc de compareixences d'aquesta sessió de comissió i ens acompanya la senyora Blanca Valdivia, sòcia fundadora del col·lectiu Punt 6, i l'acompanya la Marta Lilian Fonseca Salines, també sòcia del Col·lectiu Punt 6. També tenim el senyor Heinrich Geldschläger, director de recerca i projectes internacionals de l'associació Conexus i també finalment la senyora Ana Burgos

Garcia, coordinadora de l'Observatori Noctàmbules i la senyora Amaia Díez Rodríguez, coordinadora, també consultora de l'Observatori Noctàmbules.

Per tant, començarem. Els compareixents teniu deu minuts cadascú i després els grups tindran un torn de rèplica de tres minuts a cinc minuts i després hi haurà un altre torn perquè pugueu respondre les seves preguntes. Així doncs, començarem per la senyora Blanca Valdivia quan vostè vulgui.

(L'exposició de l'oradora és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

Blanca Valdivia Gutiérrez (sòcia fundadora Col·lectiu Punt 6)

Bona tarda a totes. Primer de tot volia agrair l'oportunitat que tenim avui de compartir la nostra experiència a les entitats que treballen fa anys per una perspectiva, per incorporar una perspectiva feminista i de justícia social als nostres municipis. Moltes gràcies per convidar-nos.

La intervenció que farem nosaltres, la meua companya i jo, complementa la de la resta de companyes que han parlat avui, en el torn d'abans i les companyes que parlaran després sobre diagnòstics, sobre sensibilització, prevenció i detecció de les violències masclistes. Nosaltres venim a parlar concretament de la dimensió territorial i espacial de les violències masclistes i de gènere, perquè la violència traspasa totes les esferes i àmbits de la vida de les dones.

Fitxer 9

Llavors, pensem que des de les polítiques públiques s'ha de fer un abordatge que sigui transversal i els àmbits de l'urbanisme i la mobilitat són cabdals per treballar per vides sense violència.

Tot i que a aquestes alçades, totes sabent que les dones patim més violències a casa nostra i per part de persones conegudes, hem de continuar pensant com podem fer que els carrers siguin espais d'autonomia i llibertat per les dones i per altres subjectivitats. La construcció d'espais segurs des d'una perspectiva feminista parteix d'una visió de la seguretat i de l'abordatge de la violència masclista que posa el centre d'atenció en la percepció d'inseguretat que vivim les dones a l'espai públic,

tenint en compte la continuïtat i la connexió entre les violències viscudes entre l'espai públic i l'espai privat.

Per aprofundir en aquesta dimensió espacial i territorial diferenciem entre les dades objectives de victimització i la percepció de seguretat. Per una banda, les dades ens permeten fer una foto fixa de quina és la situació actual. En aquest sentit, per exemple, l'enquesta de violències de Catalunya ens diu que de totes les violències comeses per persones que no són la parella un 15,9 per cent són a l'espai públic i un 7,7 per cent al transport públic.

Gràcies també a les dades sabem que un cinquanta-set per cent de les dones usuàries del transport públic han patit assetjament o violència almenys una vegada en els darrers dos anys. Dimensionar i caracteritzar les problemàtiques és fonamental per poder fer polítiques adients. Per tant, s'han de continuar recollint dades sobre violències amb una perspectiva feminista i interseccional, perquè sabem que les violències que patim dones i altres subjectivitats s'entrecreuen en altres violències com el racisme, la lesbofòbia, la transfòbia o el capacitisme.

Per altra banda, sabem que és la percepció de seguretat la que condiciona els itineraris quotidians de les dones, encara a dia d'avui al nostre país. És a dir, les dones autolimitem els nostres desplaçaments, evitem anar a alguns llocs o estem constantment pensant quin és l'itinerari més segur per tornar a casa. Aquesta percepció està vinculada a les dades de violències, perquè tal com deia l'urbanista canadenca #2:29, si en un carrer viuen cent dones i violen una, les dades estadístiques ens diran que han violat i que tenim un problema de seguretat només en un u per cent de les dones, però segurament un percentatge molt més alt, gairebé el cent per cent, començaran a tenir por.

La percepció, a més a més, està vinculada a les experiències pròpies de violències que hem viscut, a les experiències que altres dones també han viscut i ens han explicat, i també en el fet de socialitzar-nos en una cultura patriarcal d'impunitat cap a les violències, en la qual encara se'ns fa responsables a les dones de les violències que patim. I seguim escoltant, nosaltres ho sabem bé, que treballem en molts municipis d'aquest país, no surti sola, vés amb cura o vigila per on camines. Però amb tot això no volem revictimitzar les dones i altres subjectivitats o estigmatitzar els

espais públics com espais de por i inseguretat. El que volem és garantir la llibertat per gaudir de qualsevol espai a qualsevol hora del dia o de la nit.

Nosaltres, com a urbanistes, volem generar condicions materials i immaterials per millorar la percepció de seguretat i evitar violències masclistes i de gènere a l'espai públic. Tot i que la percepció de seguretat no només depèn de factors físics, sinó també de factors socials, polítics i econòmics, la configuració física de l'entorn condiona aquesta percepció. És una obvietat dir que no és el mateix caminar per un lloc fosc que per un lloc que estigui ben il·luminat, per un carrer pel qual hi ha gent que per un altre on no hi ha ningú.

Col·lectiu Punt 6, que treballem des de 2005, hem fet servir els principis de seguretat amb perspectiva de gènere de la ciutat de Montreal, que són saber on ets i on vas, veure i ser vista, escoltar i ser escoltada, poder escapar i obtenir auxili, viure en un ambient net i acollidor i actuar en conjunt. Aquests principis no són abstractes, sinó que es poden traduir en criteris per incorporar en la construcció i rehabilitació dels nostres territoris i per garantir condicions com la visibilitat, la senyalització, la vitalitat, l'equipació o l'enfortiment de la comunitat. Elements tots que contribueixen de manera directa i efectiva a la millora de la percepció de seguretat de les dones i altres subjectivitats i de tota la població.

Dit d'una altra manera, estem parlant de criteris tan tècnics i tangibles com un codi d'accessibilitat o un codi d'edificabilitat, i que s'haurien d'integrar de manera contextualitzada a tots els nostres territoris. I tot això, ho sabem no només per tota la genealogia d'urbanistes feministes que fa més de quaranta anys que han treballat per construir ciutats segures, sinó que principalment ho hem recollit a través de l'experiència de totes les dones i altres subjectivitats que han participat a les més de cent cinquanta marxes exploratòries que hem dinamitzat a Catalunya des de 2017, que és el moment en què vam començar a comptabilitzar-les. Abans ja havíem fet moltes més.

Des de 2017 tenim calculat més o menys que hem sentit la veu i l'experiència de mil cinc-cents dones i altres subjectivitats. En aquest sentit, volem reivindicar que els criteris tècnics s'han de territorialitzar. No és el mateix la configuració urbana de Sants que la de Capellades, la de la Seu d'Urgell o la de Tortosa. Són les dones i

les subjectivitats de cada territori qui ha de poder explicar quines són les seves experiències quotidianes per poder concretar aquests criteris en un territori específic. A més, l'experiència situada de les dones i d'entitats s'ha de recollir incorporant una perspectiva interseccional. Per tant, estem parlant de dret a la ciutat, estem parlant de vides lliures de violències i estem parlant de justícia territorial. I això haurien de ser drets garantits per totes les persones, independentment de qui governi.

Per últim, volia afegir que les polítiques per garantir el dret a la ciutat i a viure vides lliures de violències no poden mai ser l'excusa per estigmatitzar determinats barris, per fer discursos racistes o classistes, que criminalitzen a la població migrada o per justificar plans d'higienisme o control social. Des de l'urbanisme feminista sabem que millorar la percepció de seguretat no passa per posar més càmeres de videovigilància o més policia, sinó que significa generar condicions materials, físiques i socials perquè gent diversa pugui estar a l'espai públic. I això implica que hi hagi vida veïnal, que les veïnes no siguin expulsades dels seus habitatges i dels seus barris i que els nostres carrers prioritzin la vida quotidiana i siguin espais vitals on poder teixir vincles comunitaris i generar xarxes de suport mutu.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, senyora Valdívia. Ara és el torn de paraula del senyor Heinrich Geldschläger, i perdoneu la meva pronunciació, té la paraula per deu minuts.

(L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

Heinrich Geldschläger (soci fundador Associació Conexus)

Doncs m'afegeixo a les gràcies per aquesta oportunitat de donar algunes pinzellades respecte la prevenció de les violències masclistes, específicament dirigida a homes i joves, que entenc que des de Conexus és l'expertesa que tenim. Venim d'una manifestació que fem cada 21 d'octubre dels homes contra les violències masclistes, que aquest any es va fer a la Plaça del Sol per part de diferents col·lectius que visibilitza d'alguna manera la importància d'implicar els homes en la lluita contra les violències masclistes.

I per què és tan important implicar els homes en la prevenció, fer prevenció dirigida a homes? Bàsicament perquè els homes exercim les violències masclistes i si no canviem els homes no acabarà la violència. Per canviar la mirada, per responsabilitzar els que són responsables de la violència, perquè aquesta responsabilitat potser més que la vergonya canviï de bàndol. I per canviar les normes socials al voltant de les masculinitats i també de les feminitats, implicar els homes en la igualtat de gènere.

Si mirem diferents tipus de prevenció en aquest iceberg des de les violències, en la prevenció primària busquem evitar que la violència s'origini actuant sobre les causes estructurals, el patriarcat, les normes socials, les desigualtats de gènere. La prevenció secundària l'adrecem a homes que ja han mostrat indicis de comportaments o actituds violentes o que tenen certs factors de risc. Parlem d'una detecció precoç i una abordatge inicial de la violència amb aquests homes. I en la prevenció terciària, finalment, treballem amb homes que estan identificats ja com a agressors, condemnats o reconeguts, buscant la seva rehabilitació amb processos d'intervenció.

Idealment, aquesta prevenció dirigida a homes, igual que altres mesures de prevenció, es basen en dades, com ja deia la nostra companya, dades empíriques actuals sobre les variables rellevants per l'exercici de violència i, per això, per a la prevenció també. Sobre les actituds dels homes envers la igualtat i els rols de gènere sobre la violència, les cures, la salut, la seva pràctica és més importants encara respecte a aquests temes, però també experiències vitals i problemàtiques relacionades com haver patit violència en la seva infància o altres experiències adverses, problemes de salut, especialment de salut mental, consum de substàncies, etcètera.

Hi ha alguns exemples interessants a nivell internacional, l'International Men and Gender Equality Survey, l'enquesta internacional sobre homes i igualtat de gènere (Imatges), o la Caixa de la Masculinitat, que s'ha portat a terme a Espanya i també a Euskadi, que ens permeten relacionar aquestes variables. Aquí a Catalunya tenim dades més parcials, que no ens permeten correlacionar aquesta informació.

Respecte a la prevenció primària, podem mirar que hi ha campanyes de sensibilització, la coeducació és important, l'educació sexoafectiva sistemàtica i de qualitat encara és un tema on podem millorar i que ha d'incloure l'abordatge del consum de la pornografia específicament i els temes de consentiment i mirar de moure'ns des dels tallers de prevenció més «bolets» al voltant del 25N o del 8M cap a programes més integrals i més continuats, que impliquin tota la comunitat educativa, tant l'alumnat com el claustre, el professorat, com les famílies.

En la nostra experiència, les sessions no mixtes i mixtes combinades funcionen millor en aquests temes i és important tenir en compte tendències oposades que observem en el jovent avui. Per una banda, més diversitat i fluïdesa en les construccions de gènere i de la sexualitat, i per l'altra banda clarament un moviment reaccionari fomentat –i antifeminista–, fomentat per la masclosfera i que té un impacte preocupant en els i les joves. No tinc temps per entrar en més detall aquí en algunes recomanacions respecte a aquests temes.

Potser resumint dir que és important quan parlem de l'efecte d'aquesta masclosfera, no centrar-nos en un rebuig d'aquest discurs simplement, sinó intentar entendre i abordar les vulnerabilitats, la solitud, les necessitats que hi ha darrere i que fan atractiu aquest discurs de la masclosfera de la ultradreta per nois joves i intentar generar espais de diàleg de veritat al voltant d'aquests temes.

La implicació dels homes en les cures com a antídots. Sabem de moltes investigacions ja que els homes que s'impliquen en les cures de manera corresponsable exerceixen menys violència, tant contra fills i filles com contra les seves parelles, i la paternitat sol ser aquí una porta d'entrada molt important. Programes com Corresponsables, Temps x cures, Papacitats i diferents projectes europeus en els que des de Conexus hem participat, com el Fathers Rock o l'Eminc, que explicaré ara una mica més breument, són exemples de com es pot utilitzar i fomentar la implicació dels pares o homes en les cures.

I fonamental és aquí la importància de la formació de professionals perquè impliquin els homes usuaris dels seus serveis en aquests temes. Un exemple, com deia, és el projecte d'Eminc, Engaging Men in Nurturing Care on, en col·laboració amb l'Institut Municipal d'Educació, a Barcelona, i l'Ajuntament de Barcelona, hem treballat amb

escoles bressol i espais familiars fent una anàlisi de necessitats, formant professionals i generant activitats que s'adrecen específicament als pares per implicar-los més en els centres i en la cura dels seus fills i filles.

Aquí passaré la intervenció de testimonis. Si passem ja a la prevenció secundària, el temps és realment molt curt, respecte a la detecció precoç i l'abordatge inicial d'homes amb certs factors de risc o indicis de comportaments violents, és fonamental que...

Fitxer 10

comencem a detectar les violències masclistes en els serveis, també en els usuaris homes i això requereix la formació per part de serveis bàsics com els serveis de salut, serveis socials, serveis de protecció de la infància, etcètera, i generar programes o projectes de prevenció específics. Per exemple, portem temps col·laborant amb la subdirecció, exsubdirecció de drogodependències en un programa per l'abordatge de les violències masclistes amb els usuaris d'aquesta xarxa.

Hem format professionals dels serveis tècnics de punt de trobada, on sabem que hi ha moltes famílies, molts homes amb antecedents d'exercir violències masclistes, formació de professionals en salut perinatal, on sabem que l'embaràs i el convertir-se en pare, per una part, és una —com dèiem abans—, una oportunitat per implicar els pares en les cures, però també és un moment de risc respecte l'exercici de violències masclistes. I aquí podem veure altres àmbits de crisi de masculinitat, on podríem fer aquest abordatge inicial i aquesta detecció precoç. Hem desenvolupat tot una guia i eina de protocol de formació per ajudar a professionals de primera línia a detectar la violència en els seus serveis en usuaris homes per després idealment derivar-los a serveis especialitzats.

I aquí arribaríem a la prevenció terciària. Què fem amb els homes que ja hem identificat com a agressors? Programes específics per l'abordatge dels agressors tenim tres tipus a Catalunya, com a la resta de l'Estat i altres llocs. Els programes que estan en centres penitenciaris, programes com a mesures penals alternatives, i en aquests dos els homes han d'estar condemnats per la violència. I els únics on

podem de manera preventiva treballar amb ells si venen derivats de serveis bàsics com serveis de salut o socials, són els voluntaris. I aquí tenim una manca de cobertura important a Catalunya.

De fet, només hi ha un servei potent des del Centre Plural de l'Ajuntament de Barcelona i hi ha set o vuit petits serveis i hi ha una manca de finançament. Nosaltres vam haver de tancar per manca de subvenció el nostre servei a Conexus fa uns anys. Formen part del Pla Nacional de Prevenció. Ja va haver-hi un anunci fa uns anys que es generarien aquests serveis, però no s'ha fet fins ara i creiem que és important. I de fet, el grup d'experts que fa el monitoratge del Conveni d'Istanbul en el seu informe d'avaluació per Espanya remarca la mancança d'aquests programes preventius com un dels temes, al marge de la manca de normes de qualitat, que sí existeixen a nivell europeu i no ens dona temps a parlar-ne.

Per resumir això, hi ha una directriu del Consell Europeu molt recomanable sobre la implicació dels homes que explica molts dels punts que hem mencionat.

Perdoneu pel temps i moltes gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, senyor Geldschläger. Ara passarem al torn de paraula de la senyora Anna Burgos García i té deu minuts per la seva intervenció, quan vulgui.

Anna Burgos García (Observatori Noctàmbules)

Perfecte. Bona tarda a totes i tots. Farem la intervenció entre la meua companya Amaia Díez i jo mateixa. Primer de tot, moltes gràcies per convidar-nos. Us explico que l'Observatori va néixer l'any 2013 com un projecte de recerca adreçat a conèixer la realitat de l'oci nocturn i la seva relació amb les violències sexuals i el consum de substàncies, en un moment en què aquestes violències estaven molt poc o gens estudiades i absolutament invisibilitzades, normalitzades, naturalitzades i desateses per part de la política pública, només el moviment feminista havia liderat les primeres passes per abordar-la.

La situació ha evolucionat moltíssim, sobretot des de l'any 2016 a 2017 amb totes les polítiques públiques que s'han fet, però després de molts anys de treball en recerca, formació, prevenció i acompanyament en el desplegament de polítiques

públiques amb mirada de gènere i feminista, encara ens trobem amb una altra prevalença de casos de violències sexuals en aquests espais. El consum d'alcohol i altres drogues mai no són la causa de la violència, evidentment, però l'hem de tenir en compte perquè funciona, d'una banda, com un disparador de dinàmiques masclistes que són prèvies al consum i com un legitimador de les agressions, justificant en molts casos qui comet la violència amb discursos com, estava borratxo, no sabia el que feia i culpabilitzant les víctimes.

Com deia abans la companya Blanca Valdivia, ens trobem en una cultura de la impunitat i front a certs discursos de la cultura de la cancel·lació, les que som cancel·lades i sancionades sistemàticament som nosaltres. I és que l'àmbit festiu, presenta unes característiques particulars, que evidencien la necessitat d'un abordatge específic. En aquests entorns, les dones som triplement penalitzades. Som penalitzades per ocupar un espai, l'espai públic, que és un espai que no ens pertany segons la divisió sexual patriarcal dels espais, i no és estrany escoltar per què anava sola per aquell carrer tan fosc a aquelles hores de la matinada?

També som penalitzades per mostrar-se o mostrar-nos com a subjectes i no pas objectes, actius de plaer sexuals, que és un fet molt habitual en espais festius. S'està desafiant una moral sexual tradicional que, novament, és penalitzada. No és estrany escoltar, mira com anava vestida, o per què estava flirtejant amb ell?, com hem sentit en molts casos en les narracions del cas Alves i altres casos mediàtics dels darrers anys.

Com dèiem, també som penalitzades per consumir substància. Aquesta és una conducta que és molt més coherent amb l'expectativa de masculinitat d'assumir riscos, i que suposa un desviament del que s'espera de nosaltres. Nosaltres trenquem amb les normes de gènere i les normes socials quan consumim substàncies, sigui substàncies legalitzades o il·legalitzades. De nou, no és estrany escoltar, què esperaves si anaves tan borratxa?

I què podem fer per acabar amb aquestes dinàmiques i fer una prevenció estructural de les violències sexuals? Començarem per això que considerem que des de la política pública no està funcionant, ja que està perpetuant aquestes agressions# de gènere. No estan funcionant estratègies a curt termini, curterministes, sense

perspectiva de gènere. Per exemple, els tapagots o els detectors de drogues de la beguda, que estan molt de moda, i que d'una banda no estan responent a la realitat de les violències amb presència de drogues.

No sé si ho sabeu, però la tipologia més comú per exercir violència sota submissió química és l'oportunista. És a dir, les situacions on l'agressor s'aprofita de la dificultat d'expressar consentiment per part de l'agredida, de les agredides, derivades del consum voluntari de la substància. I la droga més freqüent, això ho diu l'Institut Nacional de Toxicologia, és l'alcohol. No té sentit, per tant, tapar un got on ja hi ha la droga més freqüent trobada en els casos de submissió química. I no, no existeixen les drogues de la violació, existeixen els violadors.

D'una altra banda, són mesures que estan perpetuant les disciplines del terror sexual. Aquesta és una narrativa alarmista que està presentant l'espai festiu en aquest cas, com un espai inherentment perillós. És un relat que està criminalitzant l'oci, criminalitzant la joventut, també des de discursos adultistes, i a vegades també amb biaixos racistes i classistes. De nou, construïm el mite del violador, del monstre, del carreró fosc, que sempre una persona externa, «alteritzada», i no pas persones de l'entorn, que són les que les estadístiques diuen constantment que són les més presents en aquests espais.

Per últim, només la desigualtat de gènere és la que possibilita la violència, i és on s'ha d'apuntar. Per tant, aquestes mesures no estan anant a l'arrel del problema, estan generant control, por, disciplinament i immobilitisme. Per últim, es tracta de dispositius que posen el focus, novament, en el comportament de les dones i les responsabilitzen a elles, a totes nosaltres, de prevenir les violències que patim.

Tampoc no estan funcionant dispositius o accions puntuals que no estan integrades en estratègies globals amb mirada feminista. Per exemple, les formacions de curta durada, amb poca profunditat, les campanyes bolets, que no són el resultat d'un procés, d'un diagnòstic i de la detecció de necessitats concretes d'un territori. No poden aplicar, per exemple, directament una campanya feta a Barcelona a un municipi de la Terra Alta. No estan funcionant els punts liles com a fórmula màgica que no formen part d'un protocol d'abordatge integral i que, a vegades, estan liderats per equips poc professionalitzats.

I també que aquestes estratègies no funcionen perquè no fomenten la transversalitat de gènere, no fomenten la corresponsabilitat entre diferents àrees, moltes vegades recau tot el pes en igualtat i no pas en cultura, urbanisme o joventut, on hauria de recaure. I, a més, en moltes ocasions les polítiques no són assessorades per expertes en gènere o violències masclistes amb un recorregut professional amb mirada feminista. Per exemple, ens trobem municipis que tenen plans de seguretat d'urbanisme que no incorporen la perspectiva de gènere i no compten amb expertes.

(Pausa.)

Amaia Díez Rodríguez (coordinadora i consultora Observatori Noctàmbules)

Bé, doncs, dit tot això, com entenem nosaltres que s'hauria de fer una prevenció estructural i feminista de les violències sexuals? Doncs, agafant directament el concepte del protocol marc per una intervenció amb diligència deguda, de l'anterior Departament d'Igualtat i Feminismes i actualment vigent, en situacions de violència masclista, fer una prevenció estructural significa abordar i transformar la base que sosté la violència masclista, en aquest cas, la desigualtat de gènere. I implica també actuar en tots els àmbits i davant de totes les violències, les més visibles, però també les més invisibilitzades i naturalitzades.

En el nostre cas, quan parlem d'àmbits ens referim a l'àmbit d'oci nocturn, que és on tenim més experiència, però també entenem que s'ha de treballar altres àmbits, com l'oci diürn, anar més enllà, com ja estem fent en alguns municipis, als espais de lleure, els espais esportius, anar també a espais més quotidians com mercats, xarxes de botigues, de comerços, perquè entenem que, malauradament, les violències sexuals es donen en tots els espais de vida.

Tornant a l'oci nocturn, que és el que nosaltres hem treballat més intensament, sí que hi ha una bona notícia. El que ens hem trobat és que des de fa anys, especialment des de l'any 2016, arran del cas molt mediàtic de la violació múltiple de Pamplona, sí que ens hem trobat moltes demandes. Hem acompanyat municipis, molts territoris d'aquest país en l'elaboració de protocols, de plans d'actuació davant les violències sexuals, però és veritat que no s'ha fet a tot arreu, que encara queda molt per fer i que a vegades s'han desenvolupat polítiques públiques, s'han gastat

diners públics en realitzar protocols i eines i no s'han desenvolupat, han quedat en un calaix per falta de pressupost, per canvis polítics, etcètera.

Per tant, una de les nostres propostes, que ara és el moment en què portem propostes és això, continuar, i també la tasca d'avaluació de totes aquestes polítiques públiques que ja s'han fet i treballar també per potenciar el rol dels espais privats. És a dir, estem fent molt en el públic, però l'espai privat, l'oci privat s'ha quedat molt enrere i entenem que és prioritari potenciar el seu rol, que és molt important. Per tant, també portem propostes concretes per aquests espais privats.

Formacions obligatòries. S'ha de formar el personal de les sales, discoteques, festivals, bars, tot el personal, però molt essencialment el personal de seguretat, que és clau a l'hora de detectar i a l'hora d'actuar davant de casos de violència sexual que es donen en aquests espais. Proposem també circuits i punts d'actuació dintre d'aquests espais. Punts d'atenció quan ja ha passat aquest cas, però amb recursos i eines professionals, amb personal professionalitzat, i circuits que estiguin dintre d'una estratègia molt més integral com a protocols.

I aquests circuits també caminar cap a la formalitat. A vegades quan nosaltres fem assessorament a bars, a sales, ens diuen, no, hi ha una persona que sabria com actuar. Clar, això no es pot fer dependre de la bona voluntat d'aquesta persona, sinó que necessitem circuits formals i formalitzats. Després també altres propostes serien incloure criteris a l'hora de contractar aquest personal, exigir aquestes formacions, per exemple, i també crear taules de coordinació entre agents d'oci nocturn. Potser alguna cosa està funcionant molt bé en un bar i el bar del costat no ho sap o tenen problemàtiques comunes i no ho estan sabent perquè no hi ha taules de coordinació.

Per descomptat, sabem que no podem fer dependre la posada en marxa d'aquestes mesures, no es pot fer dependre de la bona voluntat dels espais privats, necessitem les administracions públiques, necessitem lleis que arrosseguin aquests espais privats i també els espais públics en aquest compromís i a partir d'accions que podrien ser voluntàries, però nosaltres apostem per les obligatòries lligades, per exemple, a la concessió de determinats distintius o subvencions.

Per últim, per acabar, dir que nosaltres estem predisposades i encoratjades a col·laborar en la implementació d'aquestes polítiques públiques, que tenim bagatge

en recerca, en formació, però també en sensibilització i prevenció i sobretot això, en l'acompanyament en l'elaboració de polítiques públiques relacionades amb l'equitat, amb les violències masclistes, les addiccions i l'oci nocturn.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies senyora Díez i senyora Burgos. Ara passarem al torn dels grups parlamentaris per fer preguntes. Començarem pel grup sol·licitant i després seguirem el criteri de major a menor i acabarem amb el torn del Grup Parlamentari de govern. Per tant, començarem pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i té la paraula la diputada Raquel Sans Guerra per tres, quatre minuts.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, presidenta. Veurem si la veu aguanta tres, quatre minuts. En primer lloc agrair-vos la presència avui aquí, però agrair-vos sobretot la tasca que realitzeu, que és imprescindible des del punt de vista de la prevenció que, per nosaltres, des del nostre grup, és on creiem que cal posar tot l'accent i on s'ha de posar el focus.

De fet, voldria recordar que es va aprovar un pla nacional de prevenció de les violències masclistes amb data 22-25 que incloïa diverses accions, que tenia un pressupost de 43 milions d'euros i que en aquest cas bevia també de l'experiència, per exemple, d'entitats com Punts 6, amb iniciatives que estaven previstes com el botó lila al transport públic. Les dades ens indiquen on s'ha de posar el focus, el botó lila o la xarxa, per exemple, amb les farmàcies, que també era un element bastant interessant.

Fitxer 11

I que, no sé, us voldria preguntar si sabeu, si teniu novetats respecte a la implementació d'aquestes mesures per part de Govern, perquè no ens consta que tot això que estava en un document no s'hagi quedat en un calaix, per tant, també preguntar-vos si hi ha aquesta interacció amb el Govern respecte a aquestes mesures.

Us sentia i clar, heu parlat des d'àmbits, des de l'urbanisme, des de l'educació. Avui al matí venia el cotxe escoltant el programa de màxima audiència a la ràdio i es parlava de l'augment de les violacions i com els marcs mentals i el terror sexual també impacten des de la lògica de la prevenció. Avui es parlava de l'augment de les violacions i a les compareixences que s'han fet abans és allà on hi ha recursos, allà on es posa educació, allà on es posen eines, el que fan és aflorar aquelles violacions que ja es produïen i que ara simplement el que fan és sortir a la llum.

Llavors, en aquest sentit preguntar-vos també, sobretot a Conexus, tota la feina que s'està fent per l'educació sexual integral a les escoles és fonamental. Si els nens accedeixen a la pornografia per primera vegada als vuit anys, quines eines estem, des de les institucions públiques, posant a l'abast d'aquests nens i nenes perquè la seva sexualització no es faci a través d'aquesta pornografia, sinó que es faci a través d'aquesta educació. I també ens sorprèn que s'hagi posat una enquesta ara per demanar l'opinió a les persones sobre com s'ha d'implementar aquesta educació sexual integral.

També conèixer la vostra opinió respecte a aquesta qüestió, si creieu que s'està fent prou i, en tot cas, a nosaltres en la tasca d'oposició ens correspon també acompanyar i «apretar» el Govern perquè tot allò que es pugui fer es faci.

Jo simplement agrair-vos la tasca. Demanar-vos també que no pareu d'insistir-nos que totes aquestes feines que es fan no es quedin en un calaix i posar-nos a la vostra disposició perquè, efectivament, trenquem amb aquest estereotip, amb aquest marc del violador que és una persona que no coneixes, que t'assalta en un carreró de nit, quan en un vuitanta per cent dels casos és algú de l'entorn de la víctima, és algú conegut.

I aprofito per recomanar-vos la sèrie *Pubertat*, que es pot veure al 3Cat, que parla de les agressions sexuals entre menors i que crec que ho aborda des d'una perspectiva diferent, que crec que també és recomanable fer-ne el màxim de difusió des de la lògica del servei públic que és TV3 i que són els mitjans públics d'aquest país.

Gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari de Junts i té la paraula la diputada Laura Martínez Portell.

Laura Martínez Portell

Moltes gràcies, vicepresidenta. En primer lloc agrair-vos a tots i totes el que heu vingut a fer avui, bàsicament, a posar aquest focus de la prevenció en el centre de les polítiques públiques en violència masclista, perquè al final és l'objectiu final, que amb la prevenció n'hi hagués prou i no s'haguessin de produir tots els altres estadis. Per tant, agrair-vos això i també la feina que feu a diari.

Respecte al Col·lectiu Punt 6, a la Blanca, preguntar-te una mica, què fem? La importància de l'urbanisme en perspectiva de gènere és absolutament espectacular i no aconseguim arribar de veritat a qui ho ha de veure, que són els arquitectes, els paisatgistes, els regidors d'urbanisme, és igual, no?, però com..., què hem de fer per aconseguir una cosa que, després ho expliques i és tan senzill, de com les dones necessitem estar segures al carrer i la nostra percepció de seguretat és important i és molt diferent si il·lumines o si no il·lumines, o si el carrer fa reclaus o no els fa, etcètera.

I això és una cosa súper senzilla, però que no aconseguim permeabilitzar després en qui realment té la responsabilitat del disseny de l'espai públic, i crec que aquí està una mica la clau en com aconseguir aquest punt.

Després, respecte el Heinrich, de Conexus, una mica volia preguntar per si hi ha resultats avaluable, si tenim avaluacions de totes aquestes prevencions que deies primàries, secundàries i sobretot les terciàries, perquè la prevenció primària crec que tots ho veiem claríssim i en la secundària d'aquella persona que comença a tenir conductes de risc o aquell home que comença a tenir conductes de risc, però no són absolutament voluntàries, no?, però quan s'ha passat ja a la frontera de fins i tot estar en presó per un delictes de violència masclista, fins a quin punt es pot realment prevenir que ho torni a fer, perquè la violència masclista o aquesta criminalitat que està feta des de la no consciència, des del creure que tens dret a fer-ho i que superi totes les racionalitats possibles, fins a on realment es pot treballar amb els agressors perquè no repeteixin, i si això d'alguna manera en tenim avaluacions.

I respecte a les dues companyes de Noctàmbules, agrair-vos aquest espai tan complicat que és l'espai d'oci també, perquè és cert que el tema de l'alcohol, sobretot, i les drogues fan tant que les víctimes deixin d'estar vigilants com que ells s'atreveixin més a fer coses que potser en un altre entorn o amb més mirada posada no farien, i preguntar-vos també sobre aquesta..., abans s'ha sentit aquí que les violacions no és que ara n'hi hagi més, sinó que hi ha més dones que les denuncien, però sí que sembla que hi ha moltes més denúncies de violacions grupals amb un índex de brutalitat i amb un menyspreu, el més absolut del món cap a les dones, impressionant, i que moltes d'elles es poden produir en aquest entorn d'oci.

Si realment és així, o sigui, si abans realment també passaven tant o no i ara simplement es produeixen denúncies en funció del que, de l'experiència que teniu vosaltres.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular i té la paraula la diputada Belén Pajares Ribas per tres minuts, quatre, com hem dit.

M. Belén Pajares Ribas

Gràcies, senyora presidenta. Agrair les explicacions a la senyora Valdivia, al senyor Geldschläger, la senyora Díez, la senyora Burgos, les seves aportacions i també a la resta de persones que avui ens acompanyen. Jo haig de dir-li, senyora Valdivia, que nosaltres som dels que pensem que sí que calen més policies i més càmeres de videovigilància al carrer, però també he de donar-li la raó en una cosa, i és que l'urbanisme de les ciutats és molt important tal com està dissenyat, i si està ben dissenyat impacta en una manera molt positiva en aquest tipus de polítiques de prevenció de violències.

Perquè en moltes ocasions la percepció d'inseguretat no és percepció, és inseguretat real, i el tema de la il·luminació que és una cosa no diré que relativament fàcil, però sí que és fàcil detectar on no hi ha llum en qualsevol carrer o parc, penso que és cap on ens hem d'adreçar i és un tema que segurament els ajuntaments

coneixen, perquè al cap i a la fi el seu seria i el propi, estar a peu de carrer i saber aquestes coses.

Hi ha molts..., jo visc a Barcelona ciutat, he sigut regidora i consellera d'un districte, he de dir-li que n'hi ha molts carrers i molts parcs de Barcelona que no es poden creuar de la por que fan, perquè no estan il·luminats, perquè va haver-hi un canvi per un tema ambiental d'estalvi de consum, i també per una equivocada sostenibilitat des del meu punt de vista, i per tant, penso que és important, a banda del que nosaltres pensem de la policia i de més càmeres de vídeovigilàncies, també tenir en compte aquest urbanisme.

A mi m'ha agradat..., el tema de l'informe d'aquestes marxes que fan, potser els tenen penjats a la pàgina web?, m'agradaria veure'ls. Fa molts anys a Barcelona en algun districte es feien algunes caminades, es deien per revisar carrers i parcs on no hagués una seguretat o hagués problemes d'inseguretat, millor dit, i després es plantejaven les millores als districtes. M'agradarà veure el..., i li agrairé que em digui on estan penjats o si ens els poden enviar.

Al senyor Geldschläger 'agradaria preguntar-li, els homes i joves que atenen, com arriben a la seva entitat, a través d'instituts, serveis socials, escoles?

I la senyora Díez, ha comentat que es podien aplicar varies accions. M'agradaria que ens aprofundís en alguna d'aquestes, al final de la seva intervenció ho ha dit.

Gràcies, ho deixo aquí.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. Ara passem al torn del Grup Parlamentari de VOX i té la paraula la diputada Júlia Calvet Puig.

Júlia Calvet Puig

Gràcies vicepresidenta. En primer lugar, agradecer la comparecencia de todos ustedes en el día de hoy. Al igual que hemos reiterado en la intervención pasada, desde VOX constatamos y confirmamos que toda víctima merece nuestro respeto y merece todo nuestro apoyo, sea un niño, un abuelo, una mujer o un hombre. Lo que rechazamos es la imposición de la ideología de género como doctrina oficial legal, dado que ya se ha demostrado que han hecho de un problema real una industria y

un negocio del cual muchos de ustedes viven de ello y se benefician de ello y lo estamos viendo en el día de hoy.

Dicho esto, en cuando a la normativa urbanística, la normativa urbanística debe, según lo que...

Tània Verge Mestre

Disculpi un segon, hem de tolerar insults a les persones compareixents? No estic amb la paraula però...

Júlia Calvet Puig

¿Qué insulto? *Però quin insult he dit?*

La vicepresidenta

Perdona, diputada, no hem donat la paraula, si us plau, no entrem en interlocució, gràcies. Continui la seva intervenció, si us plau, diputada.

Júlia Calvet Puig

De acuerdo, pues seguimos. En cuanto a la normativa urbanística se decía que hay que incorporar la llamada perspectiva de género, que es una imposición ideológica y no es una medida orientada realmente al bien común, en este caso de los catalanes. Lo único que consigue es politizar las decisiones urbanísticas bajo el pretexto de ciudades inclusivas. Lo verdaderamente importante es reducir las trabas burocráticas, la señora Valdivia lo decía, es que no hay luz en las calles, necesitamos calles limpias. Sí, claro que necesitamos calles limpias y calles luminosas, pero no solo para las mujeres sino para todo el mundo. Creo que todos tenemos derecho a tener unas calles completamente limpias y no solamente las mujeres.

En cuanto a los jóvenes, resulta profundamente preocupante que muchos de ellos sean criminalizados y insultados constantemente por no aceptar el relato oficial del que ustedes siempre están presumiendo. Es vergonzoso como en muchos casos les tildan de machistas, simplemente por criticar la forma que ustedes tienen de abordar la violencia contra la mujer. Pero es que lo que ocurre es que los jóvenes a día de

hoy ya no les creen, se les ha visto el plumero y están hartos de que se les criminalice por el simple hecho de ser hombres.

Ven como los abanderados del feminismo de pancarta lo único que hacen es combatir la violencia contra la mujer criminalizando a la mitad de la población y no realizando todas esas medidas que sí que ayudarían a sus compañeras de clase a lidiar con toda esa violencia. Pero claro, todos sus puntos lilas, todos esos chiringuitos hiperfinanciados y todas estas leyes que lo que hacen es soltar violadores pues de nada ayudan, esa es la realidad y la realidad es que ustedes han perdido a toda una generación, una generación que rechaza sus lecciones y su moral impostada y exige soluciones reales ante la realidad que hay en las calles, más allá de los despachos, la realidad que hay en la calle.

Finalmente, en cuanto al ocio nocturno creemos que hace falta mayor seguridad, totalmente de acuerdo, pero es que en general, no solamente para las mujeres sino también para los hombres. Es una constante a día de hoy que se cometan delitos dentro del ocio nocturno, pero no solamente a las mujeres sino también lo sufren los hombres.

Dicho esto, les pregunto a los comparecientes si han realizado o han participado en algún estudio que analicen comportamientos o factores de riesgo diferenciando entre la población autóctona y la población inmigrante, y si es así, ¿cuál ha sido el resultado? En su experiencia, ¿cómo se puede abordar la violencia hacia las mujeres en el contexto multicultural que vivimos actualmente? Y finalmente, ¿qué opinión tienen de la desconexión entre la inversión pública y los resultados actuales?, dado que los datos están evidenciando que a pesar de todos los chiringuitos hiperfinanciados pues no están poniendo solución a los problemas.

Y acabo ya, en cuanto a si no opinan que seguramente sería más interesante realizar una perspectiva más integral, como es la perspectiva de familia que desde VOX siempre promovemos, y no una perspectiva totalmente sesgada como es la perspectiva de género.

Muchas gracias.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. Ara, com que els diputats... *(Tània Verge Mestre demana per parlar.)*

Tània Verge Mestre

Presidenta...

La vicepresidenta

Sí, per una qüestió d'ordre. No sé si se li pot recordar a la diputada de VOX l'actitud exemplar que estableix l'article 7 del Codi de Conducta, que reclama que han de mantenir en tot moment els diputats i les diputades del Parlament una conducta respectuosa, no només amb els altres diputats, sinó amb els ciutadans, per tant entenem aquí les persones compareixents, que han estat cridades a comparèixer per representants també de la voluntat popular i que, per tant, retiri les paraules que ha proferit contra quatre representants de la societat civil que, a més a més, exerceixen un servei públic en l'àmbit de les violències masclistes.

La vicepresidenta

Gràcies,...

Fitxer 12

diputada. Crec que vam acordar a la Mesa del Parlament que si hi ha algun problema amb el discurs dels diputats es porta a la Comissió de l'Estatut del Diputat i allà es segueix el procediment que s'ha de seguir. Per tant, per poder seguir amb la sessió d'avui deixarem el tema aquí i continuarem amb les següents diputades.

Gràcies.

Com deia, com que no hi ha els diputats del Grup Parlamentari de Comuns, tampoc de la Candidatura d'Unitat Popular – Defensem la Terra, ni del Grup Mixt, passarem al torn del Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar i té la paraula la diputada Sabrin Araibi Marachi.

Gràcies.

Sabrin Araibi Marachi

Bona tarda. Primer de tot agrair-vos les vostres compareixences i especialment la tasca que feu en les vostres entitats en diferents àmbits, com heu comentat. La primera, sobre el tema de l'urbanisme, jo personalment em va passar una mica el mateix que a la Belén, jo era abans de ser diputada era consellera de districte, i fins que no vaig ser consellera de districte no coneixia per exemple les marxés exploratòries. Jo vinc d'un districte com és el districte Horta-Guinardó, amb una orografia també doncs una mica complicada, també amb molt de verd, afortunadament.

Lavors aquesta necessitat també de fer aquestes marxés amb les veïnes del districte, que no fos només un tema tecnicopolític, sinó fer-ho conjuntament amb les entitats, amb les veïnes que passen per allà cada dia, poder visitar tots aquells espais que elles consideraven o que tenien aquesta percepció d'inseguretat o poca il·luminació, també espais que elles creien que es podien redefinir d'una altra manera, perquè fer un espai que el poguessin utilitzar crec que és molt important.

Lavors també agrair-vos la tasca que feu des de l'entitat, perquè crec que molts cops aquesta visió de l'urbanisme amb perspectiva de gènere es pren com una cosa com si no fos seriosa i ho és totalment. Totes les dones no passem per carrers que considerem que no són segurs o hi ha poca il·luminació, hi ha espais públics que considerem que no ens pertanyen per la forma com estan.

Lavors donar-vos també, agrair-vos la vostra feina i també una mica la línia que comentava la companya diputada de Junts, també com fer que això d'alguna manera sigui una eina, és a dir, que sigui una cosa transversal que tothom ho tinguem, que no sigui jo només com a consellera o regidora que em preocupi aquest tema, sinó que sigui ja un mandat i que estigui territorialment estès, no?, com ho podem fer?

També sobre..., agrair també la compareixença de Conexus i en aquest sentit nosaltres també un tema que des del nostre grup parlamentari també és..., que ens preocupa és la pornografia i el fàcil accés que tenen els infants, com ha comentat també, amb vuit anys és el primer accés que es fa, i considerem que això pot acabar en pràctiques..., perquè es veu una sexualitat que no és la sexualitat real, llavors com ho treballem? Si també treballem en aquest sentit, a part de, amb homes, amb joves a les escoles, com es fa?

I també com..., totes les persones que acaben en la vostra entitat o en el vostre servei, si es fa, com es fa la derivació, si teniu una relació directa amb l'Administració o és persones que us venen derivades d'altres serveis, si m'ho poguessis explicar.

I sobre el tema de l'oci nocturn, que també una mica en aquesta línia crec que és un espai durant molts anys que ens hem sentit com excloses, aquesta..., ho has explicat molt bé, aquesta triple penalització, de com anem vestides, què fem, si beus alguna cosa, si no, i al final totes les actuacions que acaben passant en aquest espai, tota la culpa recau sobre la víctima, i ho hem vist en el cas que has comentat, un cas mediàtic. Llavors, com podem treballar-ho?

Perquè al final també són espais on també hi ha moltes agressions LGTBI-fòbiques, en l'informe de l'Observatori també va sortir, llavors com treballar aquestes diferents transversalitats de temes que hi passen, com ho podem treballar amb els locals, com ho fem d'alguna manera perquè no sigui una cosa que quedi a la seva disposició sinó que tampoc sigui obligada, és a dir, que hi hagi com una coordinació, com ho podem fer, perquè crec que hi ha cops que és molt complicat tenir aquesta relació.

I també acabar agraint-vos això, la vostra feina, tot el que feu i que ha sigut molt interessant escoltar-vos.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. Ara passarem al torn dels compareixents. Tindreu uns set, deu minuts per poder donar, per poder fer la rèplica, i començarem per la senyora Valdivia, del Col·lectiu punt 6, quan vostè vulgui,

Blanca Valdivia Gutiérrez (sòcia fundadora Col·lectiu Punt 6)

Moltes gràcies. Bé, moltes gràcies per totes les preguntes. Començaré explicant que ara mateix seguim treballant amb el Departament de Territori, Mobilitat, Habitatge i Medi Ambient, estem fent marxes exploratòries a les estacions de Rodalies i a les estacions de busos i la idea és poder fer, poder continuar fent criteris per incorporar a la construcció de noves estacions, perquè sabem que són un punt clau en temes de percepció de seguretat.

Perquè moltes vegades justament el tema del transport i la mobilitat ho treballem fa molt de temps, perquè són espais on moltes vegades has d'estar durant molt de

temps fent una espera a la nit, en una andana on no hi ha ningú, i que sabem que hi ha criteris que són molt fàcils molt senzills d'aplicar, que milloren molt la percepció de seguretat.

Llavors això seria una de les coses que estem treballant. Sí que ens agradaria continuar treballant altres. Després, a veure, hi ha tantes preguntes que és difícil triar quin és l'ordre més adient, dir que no tenim els resultats de les marxes exploratòries de cada marxa exploratòria penjats, perquè normalment són propietat de l'Ajuntament per dir-ho d'alguna manera, però el que sí que tenim és tenim un document, que és un material que es diu Volem ser lliures i no valentes, que és el resultat de quaranta-quatre marxes exploratòries que vam fer de 2017 a 2019, crec que són quaranta-quatre municipis. Llavors aquí és un recull i una síntesi de les coses més comunes que van sortir en aquests municipis, i crec que és prou gràfic per exemplificar.

Perquè sí que m'agradaria dir una cosa, que nosaltres treballant en temes a les marxes exploratòries i les que heu tingut l'oportunitat de participar ja ho sabeu, ens agrada visibilitzar les coses que ens generen percepció d'inseguretat, però també valorem i visibilitzem les coses que ens generen percepció de seguretat, perquè no tot està malament, perquè hi ha moltes coses que hem de valorar.

I precisament una cosa que pensem que és molt valuosa de les marxes exploratòries és que no és estar en un taller i veure una experiència que s'ha fet a Amsterdam o a Copenhaguen o on sigui, sinó que tu estàs caminant pel teu barri i, de sobte, veus que aquesta plaça està molt ben il·luminada o té un quiosc, té un bar que el lavabo públic és per la gent que està a la plaça, té bancs i té criteris, té elements que milloren la percepció de seguretat. Llavors veure també que en els nostres mateixos municipis i en els nostres espais quotidians hi ha coses que són valuoses i que sí que ens generen percepció de seguretat, pensem que és una cosa que està molt bé també de les marxes exploratòries.

Respecte a què podem fer perquè això sigui una política de país, independentment de qui governi, independentment de qui governi a l'Escola d'Arquitectura de Barcelona, també (*L'oradora riu.*) Per nosaltres s'ha de fer més èmfasi en la normativa. La normativa és el que queda i és el que fa que sigui un criteri,

independentment de si vols o no vols, si creus que el gènere és una ideologia o si creus que és un tema de justícia. Llavors, igual que hi ha normatives també d'accessibilitat de medi ambient, etcètera, els criteris de gènere en termes d'urbanisme són molt sòlids, tenen una llarga genealogia i es podrien aplicar i incorporar d'una manera molt més curosa.

Necessitem pressupost, òbviament, perquè moltes vegades si hi ha una voluntat política..., nosaltres treballem molt a l'escala del municipi i a escala de municipis moltes vegades molt petits, on és molt fàcil que els canvis tinguin un impacte directe i a curt termini. Llavors, això ho volem també posar en valor, perquè tu fas una marxa exploratòria moltes vegades –sense treure-li valor, eh?–, a Barcelona, i és un gra de sorra entre un munt de coses, però fas un pla a Sant Joan de Mediona o no ho sé, a altres municipis petits, i sí que tenen un impacte molt més directe.

Llavors, es necessita pressupost, es necessita voluntat política, voluntat tècnica, formació als equips tècnics, i es necessita la participació de les dones, perquè al final, nosaltres podem treballar amb criteris tècnics, però és que és això, al final no té res a veure, tenim un país molt divers, amb moltes maneres de construir el territori, zones més disperses, més compactes, pobles petits...

Vam fer un projecte de micropobles a l'Empordà. És una realitat totalment diferent a la de l'Àrea Metropolitana de Barcelona o a la de Terres de l'Ebre. Hem de preguntar a les persones que viuen al territori quines són les seves experiències quotidianes, i això s'ha d'incorporar. Al final no és una única solució, sinó que com veieu és –com tot–, un desplegament d'accions per poder garantir aquesta vida lliure de..., sense violències.

Jo crec que ho deixaria aquí, només recordar que tota decisió urbana és política. Que..., ah, sí, he de dir també que el tema de les càmeres de videovigilància i la policia, això no és una cosa que nosaltres ens hem tret de la butxaca, sinó que ho hem tret d'un munt d'estudis, d'enquestes, i a més a més de la nostra pròpia experiència amb moltes dones al territori. Perquè el tipus de violència que patim les dones, que és molta violència masclista, violacions, assetjaments, etcètera, el fet que hi hagi una càmera no deixa que no passi això. Llavors les dones ens diuen

moltes vegades que les càmeres de videovigilància no són una cosa que..., en front d'altres tipus d'alternatives, això, com construir carrers on hi hagi visibilitat.

I quan nosaltres parlem de visibilitat, perquè moltes vegades sembla que hi ha una competència entre el gènere i la sostenibilitat i no, o sigui, poden anar totalment de la mà. El tema és que durant molt de temps hem fet carrers amb una il·luminació que a les dotze de la nit semblaven les dotze del migdia i, de sobte, creuaves a un carrer petit i estava totalment fosc. Ara, la tendència és que hi hagi una il·luminació que hi hagi una continuïtat. I moltes vegades simplement tu necessites tenir, poder veure, tenir visibilitat en tot el teu recorregut, però no cal que sigui una il·luminació tan alta com fa anys, per un tema de contaminació lumínica.

I res, us conviden a veure un munt de materials que tenim a la nostra pàgina web, on està no només la nostra perspectiva, sinó la perspectiva que nosaltres hem recollit de les dones del país, que pensem que és sobretot el més valuós.

I moltes gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, senyora Valdivia. Ara és el torn de paraula del senyor Geldschläger, també deu minuts, quan vulgui.

Heinrich Geldschläger (soci fundador Associació Conexus)

Sí, moltes gràcies per totes les preguntes. N'hi havia varies respecte al tema de l'abordatge de la pornografia i el fàcil accés que tenen els i les joves, com deïeu, a partir dels vuit anys segons alguns estudis, i com podem abordar i com podem prevenir les violències sexuals que se'n poden derivar.

Un dels temes fonamentals des del nostre punt de vista és que hi hagi educació sexoafectiva abans d'aquest moment, des del zero a tres, en realitat, hauríem de tenir aquest tipus d'educació. Treballar el tema del consentiment, per molt que no sigui respecte a la sexualitat en aquestes edats, però sí respecte al cos, respecte a tocar el cos, no? Vols que la iaia et faci un petó o no vols, poder-ho expressar, poder aprendre a posar límits, que hi hagi aquesta educació sexo-afectiva i sobre el consentiment des dels zero anys, en realitat.

Que hi hagi un..., a partir de l'edat on hi ha l'accés a la pornografia hi hagi formació a l'alumnat a les escoles respecte a una reflexió sobre el que significa i el que no significa el que veuen, l'impacte que té en ells i elles respecte al concepte de la sexualitat, les expectatives que es generen i fins i tot les seves experiències sexuals, que això quan comencen a tenir-les, tant en nois com en noies, queden greument afectades per l'impacte del consum de la pornografia.

I que, a més a més, en la mesura del possible puguem implicar també les famílies en aquesta prevenció, en aquest abordatge. Però hi havia la pregunta si això ha de ser un requisit, l'acord de les famílies. Nosaltres creiem clarament que és un dret dels infants a tenir aquesta educació sexoafectiva,...

Fitxer 13

independentment de la voluntat de les famílies però, evidentment, si podem implicar les famílies serà molt més eficaç i molt millor.

Després hi havia una pregunta sobre l'avaluació de la prevenció, sobretot la terciària dels programes per agressors. Ara hi ha una llarga història ja d'avaluacions, sobretot a nivell internacional, a nivell..., aquí a Catalunya en tenim menys, algunes sobre els programes a presó amb resultats mixtes. A nivell estatal es va fer una avaluació dels programes per mesures penals alternatives, homes condemnats però que no entren a presó amb resultats bastant prometedors, amb una mostra molt gran d'uns set-cents homes que tenien, després d'un any, després de finalitzar el programa, una reincidència mesurada en reincidència policial, és a dir, si havien estat denunciats un altre cop, de menys del cinc per cent, els homes que havien acabat el programa, que són dades molt prometedores.

Sabem d'estudis internacionals que aquesta reincidència, si preguntem a les parelles o exparelles és més gran, entre dos i tres vegades més gran, és a dir, seria com a mínim aquí un quinze per cent, però si mirem ja un panorama de metanàlisi d'estudis a nivell internacional, hi ha efectes petits a moderats, però significatius en aquests programes.

Sí que crec que és important reivindicar els programes per homes que no estan en el sistema judicial, que és el que el Pla Nacional de Prevenció preveia que es generaria per part de..., que la Generalitat posaria en marxa un servei d'aquest estil, i que pel meu coneixement no s'ha fet fins ara. Quan nosaltres formem professionals, sobretot de la salut i de serveis socials, on és una inquietud de molts dels professionals, sé o sospito que un home amb el que treballo en un servei de salut exerceix violència contra la seva parella, però no sé com abordar-ho, no sé què fer. Aleshores, quan formem aquests professionals en aquest abordatge, en aquesta detecció, en aquesta motivació, diuen sí, d'acord, sí, faig tot aquest procés, però després on el derivo, què faig amb ell si obro la capsa de Pandora amb un cert èxit?

I aquí està la manca de cobertura d'aquests serveis d'assistència voluntària fora del sistema judicial, on els homes poden acudir derivats per altres serveis. Nosaltres teníem, que era una de les altres preguntes, com ens arriben els homes, nosaltres fins fa tres o quatre anys teníem un servei, i aquí ja ens agradaria ser un «xiringuito hiperfinançat», és a dir, nosaltres vam haver de tancar aquest servei i estem en una situació molt precària per manca de finançament públic.

I els homes venien, això, alguns, pràcticament pocs per iniciativa pròpia, però molts derivats de serveis de salut, serveis socials, a vegades protecció a la infància, i venien amb una voluntarietat relativa, però venien sense obligació i això, per l'eficàcia de treballar amb ells, suposa un més bon pronòstic que quan venen totalment obligats, evidentment, com és el cas en les mesures penals alternatives.

Respecte a altres programes que oferim per nois i homes, l'accés varia molt segons el projecte o segons el programa que sigui. Hi ha homes que ens coneixen i venen per iniciativa pròpia, d'altres, com dèiem, venen derivats de serveis i moltes vegades oferim projectes concrets, per exemple, grups de pares o formacions sobre corresponsabilitat per altres administracions, ajuntaments, consells comarcals i aleshores l'accés dels homes normalment està organitzat per altres serveis o per aquestes administracions.

No sé si em deixo res, crec que eren els temes importants. Sí, reivindicar que es financin i que es creïn aquests serveis per homes, tant a nivell preventiu com a nivell d'atenció, a aquells homes que ja han començat a exercir violència, creiem que és

fonamental que, potser a pocs homes que tenen la voluntat de canviar els podem oferir aquesta possibilitat, i que els serveis que detectin aquestes situacions tinguin on derivar els homes.

Gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, senyor Geldschläger. Ara per endavant també tenen la paraula la senyora Burgos i la senyora Díez per deu minuts, endavant.

Anna Burgos García (Observatori Noctàmbules)

Moltes gràcies. Tractarem de respondre totes les qüestions. Moltes gràcies a totes les que sí heu reconegut la nostra tasca, moltes vegades molt precària i molt precaritzada, però bé, no ens posarem en això.

Per respondre, ens heu preguntat quins projectes potser hi ha en tema d'espais diürns. És veritat que nosaltres sí que portem un projecte liderat per la Diputació de Barcelona, que és la xarxa de punts liles, que sí que una mica en la línia del que heu comentat, que és una xarxa de botigues, de comerços, de farmàcies, en les que es forma el personal referent en l'atenció de violències i funcionen com un primer punt d'atenció. És un projecte per rescatar alguns, no?, que ens heu preguntat per mesures, que sí que nosaltres posem en valor per això, també pel factor de sensibilització ciutadana, per fer entendre que aquest municipi està posat davant envers les violències sexuals.

Altres polítiques públiques que ens heu preguntat, per donar també algunes propostes, nosaltres pensem que el més important és caminar –en polítiques públiques–, caminar cap a la transversalitat. Ho ha comentat la meua companya en la intervenció, ens trobem moltes vegades que es tracten d'implementar o desenvolupar polítiques públiques sense comptar amb la resta d'àrees, estem posant tot el pes en igualtat, però hi ha moltes altres àrees que no estan formades i que no formen part del desplegament d'aquestes polítiques i, per tant, una de les mesures que nosaltres proposem és caminar cap a la transversalitat de gènere.

I també, com dèiem abans, apostar sempre per l'acompanyament professional per expertes en gènere, perquè el gènere sí que és important, la mirada de gènere sí

que és important i necessitem totes aquestes veus i experiències de dones i d'altres subjectivitats perquè sinó no podríem fer polítiques feministes. I s'ha d'entendre tota la base que sosté les violències i per això necessitem la perspectiva de gènere. Per tant, sí que és important i s'ha de posar en valor.

Per acabar aquest bloc, ah, també ens heu preguntat per altres mesures en altres espais, en espais d'oci privat. Per posar d'exemple un altre projecte que estem portant a terme que és liderat per la Subdirecció General d'Addiccions, estem fent assessoraments concrets a locals d'oci, o sigui, de manera individualitzada. Això també ho posem molt en valor. És una mesura que pensem que està funcionant, perquè són assessoraments concrets a cada local d'oci, partint d'un diagnòstic individualitzat i aquí podem veure això, si tenen circuit, si no, si està funcionant, si hi ha un espai tranquil en cas de fer una atenció, si hi ha un personal format. Tot això també ho posem en valor i pensem que s'ha d'apostar per mesures com aquestes.

Amaia Díez Rodríguez (coordinadora i consultora Observatori Noctàmbules)

Gràcies. Jo respecte al tema de l'augment de la violència, de l'augment de les denúncies i també de les violacions grupals, contesto així les dues preguntes juntes. Justament avui he estat en una jornada a l'Institut de Ciències Polítiques i Socials de la Universitat Autònoma, on la Leire Rincón parlava de l'augment de les dues coses. Ella parlava de l'augment de la violència objectiva i de l'augment de les denúncies. És una bona i una mala notícia. Augment de les denúncies, tenim més capacitat d'identificar-les, de posar-los nom, de denunciar i de saber que potser tenim una xarxa molt més gran que abans, tant xarxa informal com formal de suport a les víctimes.

Però la mala notícia és que està augmentant la violència objectiva i una de les causes, o la principal, ens parlava de la reacció neomasclista que està havent-hi, es parlava molt de la incel·lificació d'internet, que m'agrada molt el concepte d'incel, d'aquests grups ultramasclistes amb uns discursos molt explícits al voltant de la promoció de la violència contra les dones i, en concret, de la violència sexual. I es parlava aquí de la reacció neomasclista també com una cosa que tampoc no és tan nova, o sigui, hem superat moltes vegades el moviment feminista atacs i reaccions.

La Nerea Barjola, per exemple, quan parla, ella té un llibre, és una investigadora basca que té un llibre que es diu *Microfísica sexista del poder*, i ella parla de com tota la mediatització del cas Alcàsser va ser una pedagogia del disciplinament dels cossos de les dones, va ser un gran exercici de terror sexual. Jo tenia tretze anys en aquell moment, que ens va tenir a totes tancades a casa i atemorides, no? I aquest discurs va ser una resposta clara, no va ser una resposta a un cas concret, sinó una resposta a un moment on l'avenç del moviment feminista estava generant esclatxes en una societat profundament masclista, com era la societat espanyola en aquell moment, i també la societat catalana.

I després el que hi ha és un augment de denúncies, tot i que seguim en un context de total infradenúncia. Sabem que es denuncien del vuit a deu per cent de les violències sexuals. Ens hauríem de preguntar també quines d'aquestes violències es denuncia i quins relats. Parlaves de les violacions grupals o les violacions..., nosaltres diem que els nous relats de terror sexual estan encapçalats per les violacions grupals i les violacions sota submissió química. Són violències que estan opacant altres violències i ens hauríem de preguntar, quan posem el focus, què deixem a la foscor, no?

I estava, tenia aquí un article de l'Ana Requena, al *elDiario.es*, que justament entrevista professionals com la Nerea Barjola o com la Bárbara Tardón. I la Nerea Barjola va estudiar tota la cobertura mediàtica de notícies sobre violència sexual dels anys setanta a l'any 93 i estaven plegats d'agressions sexuals. La Bárbara Tardón, que és historiadora, ella va estudiar també violacions múltiples a l'Edat Mitjana, i allà no existia la pornografia, la pornografia l'hem de concebre més com una conseqüència d'un sistema patriarcal que no és com la causa, tot i que hem d'abordar la pornografia hegemònica i les violències que perpetua, per suposat.

Aquí llegeixo una cosa que diu la Nerea Barjola, la investigadora veu amb preocupació que el focus d'aquesta atenció, estem en aquests casos, en els que intervé submissió química o autor múltiple, perquè cercena la possibilitat d'introduir el discurs que són només una part de les agressions en una societat que permet la violència quotidiana contra les dones. Una societat on existeix misogínia i una cultura de la violació sustentada per patrons i valors socialment acceptats. S'està mostrant

una part de la violència sexual, una que escandalitza i que la societat rebutja, però que en realitat està evitant que es faci una anàlisi política feminista de la violència. Aquesta societat que s'escandalitza permet l'existència de múltiples violències sexuals quotidianes. Posar el focus en aquestes agressions *parchea*, no sé com es tradueix, *parchea*, al català. Estic traduint en directe. (*Veus de fons.*) Com?

Algú diu:

Posa pedaços.

Amaia Díez Rodríguez (coordinadora i consultora Observatori Noctàmbules)

Això, gràcies. (*L'oradorariu.*) Això. Un problema social que no és un altre que el de la violència masclista acostumen a ser tractades a més des del morbo, i se centren en detalls que tendeixen a responsabilitzar la víctima i que en fiança la divulgació del terror sexual. És evident que ens hem de preocupar per la brutalitat de les violències i totes les agressions, però vigilem de no perpetuar, a vegades també amb campanyes preventives, certs dibuixos d'agressors o certes..., hi ha moltes campanyes de, vigila la teva beguda, o certes imatges també de les víctimes com responsable de prevenir les violències i com agents absolutament desagenciats.

També critiquem molt tota aquesta mediatització que dibuixa les víctimes com, pobretes, que no tenen eines per sortir de la violència, quan tenim i ho han demostrat al llarg de la història, una capacitat de resiliència i d'organització social front a les violències brutal.

I ja està.

La vicepresidenta

Gràcies a tots els compareixents. Ara, si cap grup parlamentari vol fer una pregunta o un aclariment tancaríem la sessió. (*Pausa.*)

Moltes gràcies per l'exposició.

La sessió s'aixeca a...